

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 22 вересня 2009 року № 35–36 (303–304)

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ВІДПОВІДНО ДО СТРАТЕГІЇ НАЦІОНАЛЬНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

10 вересня відбулося засідання Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Голова Конгресу Олексій Івченко поінформував членів Президії про вкрай складну і загрозливу соціально-економічну та політичну ситуацію в державі напередодні президентської виборчої кампанії.

Олексій Івченко зазначив, що таке становище в державі спровоковане непрофесійною, популістською діяльністю уряду та прем'єр-міністра і кризою в роботі Верховної Ради, яка несе загрозу українській державності. З цього приводу Президія прийняла відповідну заяву.

Під час засідання Президія обговорила питання участи Конгресу у черговій президентській виборчій кампанії і прийняла рішення про активну участь Конгресу у виборах та підтримці кандидата у Президенти України, програма і практична діяльність якого найповніше відповідають реалізації стратегії українського національного державотворення.

Президія затвердила критерії позиціонування Конгресу Українських Націоналістів щодо кандидатів у Президенти України.

На засіданні Президії Головного Проводу Конгресу було прийнято рішення про активну участь в акції "Громадське обговорення Проекту Конституції України Президента Віктора Ющенка".

Криза парламентаризму – реальна загроза українській демократії та фундаментальним засадам української державности

Заява Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Впродовж останніх років український народ з тривогою спостерігає за наростанням деструктивних явищ у діяльності вищого законодавчого органу країни. Сьогодні це набуло системного характеру. Прийняття Верховною Радою рішень, ухвалення законів нині стає можливим лише внаслідок попередніх кулуарних інтриг, тобто змови, а не як результат відкритого, публічного обговорення загальнодержавних проблем.

Причиною такого стану є тотальна олігархізація суспільного життя. З економіки хвороба перекинулась на політику, державне управління, інформаційний простір, проникаючи своїми метастазами в гуманітарну й духовну сфери життя.

Сьогодні вже нікого не дивує не тільки поява в законодавчому органі країни далеких від законотворчости VIP-персон промислового чи банківського капіталу нез'ясованого і навіть сумнівного походження, а й секретарів, водіїв, перукарів і масажистів цих VIP-осіб. Так само не викликає подиву поява на найвищих управлінських посадах в системі державної виконавчої влади людей далеких від профільної професійної специфіки діяльности того чи іншого відомства. Все це руйнує державний механізм, що спричинює зниження ефективности державного управління, наростання корупції та перетворення її в системне явище, що пронизує всі ланки суспільного життя. Не виключено, що таким чином втілюється проект дискредитації держави як інституції.

А найголовніше – це руйнує суспільну мораль, віру громадян у справедливість та верховенство закону.

Найголовнішим чинником, що уможливив і узаконив наростання подібних потворних явищ, стала так звана конституційна реформа 2004 року, прийнята похапцем на хвилі найбільшої напруги президентських виборів і на догоду клановим утворенням, які тремтіли за свою шкуру і за неправедно набуті статки.

Усвідомлюючи загрозу, що нависла над українською демократією та Українською Державою, Конгрес Українських Націоналістів вимагає:

– невідкладно вжити заходів із вдосконалення конституційного ладу Української Держави шляхом всенародного обговорення та визначення на референдумі: якого державного устрою хоче українська нація – президентської, президентсько-парламентської, парламентсько-президентської чи парламентської республіки;

– негайно змінити виборчу систему країни.

Конгрес Українських Націоналістів пропонує ці два питання винести на всенародний референдум під час президентських виборів.

Разом захистимо українську демократію та Українську Державу!

Слава Україні! Героям Слава!

РОСІЙСЬКІ РЕАЛІЇ



Петро ХОМ'ЯКОВ: КРЕМЛІВСЬКОМУ РЕЖИМОВІ МОЯ ДІЯЛЬНІСТЬ СТОЇТЬ ПОПЕРЕК ГОРЛА

Ім'я російського науковця й громадського діяча Петра Хом'якова стало відомим українському патріотично налаштованому загалові 14 жовтня 2008 р. Того дня він був обраним головою громадської організації "Росіяни за УПА". Багатьом ця подія видалась якщо не провокацією, то принаймні примітивною і дешевою авантюрою. Час спростував єхидні насміхання марновірів. Наслідком поширюваних Петром Хом'яковим у російських ЗМІ та в інтернеті відозв, закликів та матеріалів, котрі розвінчували шовіністичну політику кремлівських можновладців, спричинились до порушення супроти нього працівниками ФСБ кримінальної справи. Визнавати факт політичних репресій нинішня російська влада все ж таки побоюється. Кілька днів тому Петро Хом'яков звернувся до Президента України з проханням надати йому в Україні політичний притулок. Пропоноване читачам інтерв'ю з новітнім російським дисидентом є для нього однією з форм боротьби з нинішнім російським тоталітарним режимом.

– Пане Петре! Для початку кілька слів про себе.

– Народився в Москві 17-го квітня 1950 року. Закінчив географічний і механіко-математичний факультети МДУ. До тридцяти років працював, починаючи від молодшого техніка й закінчуючи інженером, у багатьох експедиціях. Географія мандрівок дійсно вражаюча. Від Забайкалля до Каховського водосховища, та від Мурманська до Південного Таджикистану. Здобутий досвід був для мене практичною реалізацією отриманих в часі навчання знань. Після тридцяти працював в Інституті Системного Аналізу. Пройшов і там всі щаблі – від молодшого працівника до керівника лабораторії. Цей інститут був науковим й аналітичним центром, що обслуговував стратегічні дослідження вищого керівництва Радянського Союзу, а після розвалу СРСР – окремих міністерств і відомств Росії. Здобуті вже в часі праці в інституті знання дозволяють мені стверджувати, що я досконало знаю всі системні проблеми Росії та всі вразливі ділянки суспільного життя. Зокрема економіки, систем життєзабезпечення й соціуму.

– А що Вас привело в політику?

– Професійна діяльність. Я був одним з тих ентузіастів, котрі безоплатно, за покликом сумління і серця, власними науковими дослідженнями забезпечували реалізацію суспільної ініціативи російських письменників, котрі протистояли проекту перекиду русел сибірських річок в Середню Азію. Це було в 1979 році.

Закінчення на 3-й стор.



Критерії позиціонування Конгресу Українських Націоналістів щодо кандидатів у Президенти України

Керуючись інтересами Української держави і виходячи з ідеологічних засад, Конгрес Українських Націоналістів заявляє про свою активну участь у черговій президентській виборчій кампанії та підтримку кандидата у президенти України, програма і практична діяльність якого найповніше відповідають реалізації стратегії українського національного державотворення, а саме:

1. Вдосконалення конституційних засад Української держави:

– чіткий розподіл владних повноважень відповідно до устрою президентсько-парламентської або парламентсько-президентської форми правління;

– зміна виборчої системи із запровадженням відкритих списків при обранні депутатів до ВРУ, мажоритарного принципу при формуванні органів місцевого самоврядування, обрання керівників територіальних громад, районів та областей прямим голосуванням виборців із забезпеченням взаємної відповідальності депутатського корпусу органів місцевого самоврядування та їхніх керівників у випадку дострокового припинення повноважень;

– зміцнення системи місцевого самоврядування шляхом розширення повноважень щодо формування органів виконавчої влади та бюджету, збалансування загальнодержавних і регіональних інтересів через створення в областях державних адміністрацій, відповідальних за реалізацію державної політики, використання коштів державного бюджету, загальнодержавних програм і заходів.

2. Наявність реалістичної програми виходу із соціально-економічної кризи:

– рішучий перехід від політики соціального популізму до політики національного прагматизму;

– забезпечення енергетичної безпеки держави шляхом впровадження енергозберігаючих технологій, збільшення власного видобування газу та нафти і застосування альтернативних джерел енергії;

– розвиток середнього і дрібного підприємництва, що забезпечить формування середнього класу;

– підтримка інноваційних наукововмістких, енерго- та матеріалоощадних технологій;

– відродження українського села шляхом цільового інвестування аграрного сектору економіки;

– запровадження прозорого і відкритого ринку землі з унеможливленням спекулятивних явищ на вторинному ринку, зокрема права першого покупця з боку держави (муніципальної влади) та інвестиційних зобов'язань з боку користувачів землі.

3. Європейський та євроатлантичний зовнішньополітичний курс, який передбачає:

– євроатлантичну інтеграцію та вступ в ЄС;

– вступ до НАТО;

– забезпечення рівноправних, добросусідських відносин з суміжними державами;

– реформування і розбудову Збройних сил України з метою забезпечення територіальної цілісності та суверенітету держави;

– забезпечення захисту прав українців, які проживають чи перебувають за межами України.

4. Здійснення послідовної гуманітарної політики:

– утвердження історичної правди та справедливості, офіційне визнання на державному рівні борців за незалежність і соборність України – воїнів ОУН-УПА та учасників інших національно-визвольних рухів та формувань;

– оприлюднення архівів КДБ та впровадження люстрації для державних службовців;

– розвиток української мови як державної, забезпечення її належного функціонування в усіх сферах життя;

– створення системи інформаційної безпеки держави;

– запровадження реальної підтримки української культури, мистецтва, книгодрукування, видавничої справи;

– очищення української землі від символів комуністичного тоталітарного режиму;

– об'єднання Українських традиційних Церков в єдину Українську Помісну Церкву.

ЗАЯВА

Львівської Обласної Організації Конгресу Українських Націоналістів

Росія вчергове кинула виклик всьому світові, прийнявши в першому читанні закон, що надає право особисто президентові Росії розпочати війну в будь-якій точці світу. Спокій у світі і мир ставиться в залежність від настрою і адекватности одної особи. Показово, що прийняття цього закону здійснюся на тлі посилення антиукраїнської істерії, піднятої в сусідній державі після сумнозвісної заяви президента Росії Дмітрія Медвєдєва. Тому можна вважати, що згаданий закон прийнято в першу чергу для залякування саме України. І це стало причиною обурення і стурбованости українців, що виявилося і в зверненні української інтелігенції до світової спільноти.

Конгрес Українських Націоналістів вважає, що прийняття згаданого закону в другому, кінцевому, читанні розв'яже руки російському імперіалізму до розширення зони свого впливу на всю територію колишнього Радянського Союзу. Як це відбувається, ми побачили на прикладі Грузії. Створивши шляхом вручення російських паспортів певну кількість "громадян Росії", під приводом захисту їх, були окуповані частини суверенної країни і створені маріонеткові держави Південна Осетія і Абхазія.

В такий спосіб Росія діє і на території України, протизаконно надаючи своє громадянство багатьом мешканцям Криму, інших частин України. Таким чином готується підґрунтя для агресії.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України, Прем'єр-Міністра України з вимогою застосувати всі необхідні засоби для підвищення обороноздатности нашої держави, піднявши на належний рівень фінансування української армії, яке на сьогодні є чи не найгіршим за всі роки незалежности. Слід подумати про повернення ядерного статусу України.

Конгрес Українських Націоналістів також звертається до українців, усіх громадян України з закликом бути пильними і готовими до відпору агресії, яка стала вже не примарною.

КУН звертається до європейської, світової спільноти з закликом дати належну оцінку приготуванням Росії до розв'язування військових конфліктів, що практично може поставити світ на грань нової світової війни. Не можна допустити повторення Мюнхенської угоди 1938-го року.

Львівська обласна організація
Конгресу Українських Націоналістів

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

З великим сумом сповіщаємо, що відійшла у вічність Лідія ЛОПАТИНСЬКА-ЗЕЛЕНЧУК, активний член організації Конгресу Українських Націоналістів, братчик станиці Всеукраїнського Братства Ветеранів ОУН – УПА.

Народилася сл. п. Лідія 18 квітня 1930 р. в м.Львові у сім'ї греко-католицького священика Романа Лопатинського та Ірини. Від них одержала християнське виховання, а від Бога – добру і лагідну вдачу. Вчилася в рідній школі в Рогатині, де скінчила 10 класів.

У 1940 р. батьки переїхали в с.Дегова Рогатинського району Івано-Франківської обл. Їхній дім був конспіративним пунктом, куди приходили повстанці в різних потребах, був захистом для переслідуваних. Зокрема жила у них дочка арештованого священика о.Поліщука – Софія, а згодом монахиня з дитиною підпільного діяча-провідника. Деякий час переховувався семінарист із розігнаного монастиря. Знайшла у них захист також мати Дарії Гусяк, яка була зв'язковою Романа Шухевича – Марія. Всі ці милосердні вчинки довелося відпокутувати. Отця Романа і його дочку Лідію арештували і засудили. Матері з двома синами довелося натерпітися, щоби не вмерти з голоду.

Ще до арешту Ліда стала членом ОУН і отримала псевдонім "Вишня". На жаль, не могла працювати в ОУН, бо скоро після цього була арештована.

Ліда була в таборі (м.Інта, Комі АРСР) взірцем для подруг. Працювала на важких роботах і ніколи не принижувалася, щоб просити легшої праці. Гідно перенесла всі табірні муки, за що подруги любили і шанували її.

В 1956 р. Ліда звільнилася, просиділа в таборі 6 літ, і поїхала до батьків, які жили тоді в Моршині. З "малої зони" переїхала до "великої зони", бо і тут зазнала переслідувань. Не могла приписатися, поступити в медінститут, в якому вчилася 3 семестри до арешту. Завдячуючи добрим людям, а також своїй працьовитості і розуму, поступила в медучилище, а згодом і в медінститут в Івано-Франківську. Після закінчення інституту працювала в судово-медичній експертизі.

Одружилася з багатолітнім політв'язнем Михайлом Зеленчуком, якого знала заочно і переписувалася 7 літ. Підтримувала його морально і матеріально.

Чуйна до чужого горя, вона багатьом допомагала матеріально і доброю порадою. Була активною в організації КУН – у станиці Братства ОУН-УПА; у КУН була секретарем. Друкувала різні заяви, відозви до виборів, з братом Юрієм виготовляла стенди з нагоди історичних дат і політичних реалій, збирала в Моршині матеріали про повстанського мартиролога Стрийщини, до книги "В'язні більшовицьких таборів – Галичина".

При нагоді говорила, що на виборах ми повинні голосувати за Президента В.Ющенка, бо тільки він зможе врятувати незалежність України.

На 79-му році скінчилося її страдницьке життя. Нехай Бог винагородить її Небесним Царством за вірне служіння Богові та Україні.

Вічна пам'ять!

Моршинська станиця Всеукраїнського Братства ОУН – УПА та РО КУН

ІСТОРІЯ ОУН-УПА В КРИМУ

У Севастополі презентували видану у сімферопольському видавництві "Таврія" книгу про місцевих комбатантів ОУН-УПА "Повстанчий Крим", які діяли на території півострова в 1941–1945 роках.

Автор книги – лідер Севастопольської міської організації Всеукраїнського товариства "Просвіта" і місцевої організації КУН В.Проценко під час презентації наголосив, що вихід книги є "дуже важливим для Криму, щоб місцеві жителі знали, що тут існували ОУН і УПА, зокрема три упівських загони бійців, одним з яких керував наш севастопольський провідник, сотник Василь Чмига, а також Кримський український революційний комітет з підготовки повстання". При цьому він додав, що такі комітети існували ще в 9 великих населених пунктах і селах півострова.

Крім того Проценко відзначив, що існувала "сильна господарська інфраструктура, потужний виробничий відділ, зокрема, універсальний магазин "Консул", хлібопекарня, кіоски, гончарне виробництво, майстерня української вишивки, художня, швейна майстерні, стіл допомоги".

Існували також українські школа, театр, церква.

Як зазначає автор, книга написана у жанрі повісті і є "наполовину документальною, а наполовину літературною", та ґрунтується на достовірних фактах цілком таємної архівної справи, а також на спогадах доньки головного героя твору Володимира Шарафана (в кримській ОУН він очолював референтуру з пропаганди та був одним з керівників українського комітету з підготовки збройного повстання. – **Ред.**) Людмили Шарафан. За словами Проценка, досі в Україні не було книжок, які б розкривали очолювану УПА і ОУН визвольну боротьбу в Криму.

На презентації була присутня і донька головного героя книги.

Прес-служба Севастопольської МО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81



ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

"А ГРАФИНЯ ГОЛА"!

Федір ШИРОКОВ

"Остапа понесло". Наш "Остап", чи то пак "Остапиха" увірувала у свою богообраність.

Виступаючи в ефірі Дніпропетровської телекомпанії, Юлія Тимошенко заявила, що вона стала прем'єром у період кризи "Божою волею". "Це не є випадковістю, що наша нечисленна команда прийшла до влади у цей період, бо існують слова: "Господь не по силах хреста не дає", – просторікувала Тимошенко. "Я думаю, що я мусила опинитися у цей час у цьому місці і з цими випробуваннями", – хвалькувато додала вона.

При цьому прем'єр як завжди щедро роздавала обіцянки.

Ну що ж, нам не звикати до подібних "одкровень" цієї не в міру язикатої дами. Свого часу Тимошенко вже намагалася хоч якось затесатися до компанії великих історичних персон чи відомих сучасниць. То вона фотографувалася на пам'ять з Маргарет Тетчер, то якийсь час "косила" під Жанну д'Арк... Зрештою, вирішила утерти носа Сталіну з Брежневим, за похмурих і зловісних часів керування яких тодішні імперські "політтехнологи" чомусь не додумалися до сюжету з "тигрЮлею" на обкладинках учнівських зошитів.

Вершиною хвалькуватого лицедійства з боку "прем'єрші" стало присвоєння нею неіснучих досягнень ("вона працює"). Це ж треба мати таке нахабство – щоб власні провали подавати як досягнення, звинувачуючи всіх довкола в тому, що вони їй, мовляв, заважають!

При цьому схоже, що вона сама, вихована на "бізнесових" традиціях початку 90-х років минулого століття "вкрасти – обдурити", абсолютно (улюблене слово Тимошенко, яке вона тулить куди завгодно) не розуміє глибини свого поверхового убозтва. За рівнем своєї внутрішньої культури перебуваючи на одному щаблі з середньостатистичною перекупкою з дніпропетровського (чи будь-якого іншого) ринку, вона вміє красиво обіцяти, співаючи солодких пісень; не згірш від того – звинувачувати інших у корупції, шкідництві, зраді; а ще – називати чорне білим і навпаки... Проте, трохи перефразувавши класика і використавши дещо з її словникового запасу, скажемо: "Графиня ж абсолютно гола!". Досить бодай поверхового, але неупередженого аналізу її "економічних", та й, зрештою, будь-яких виступів, щоб прийти до висновку про економічне і державницьке дилетантство цієї чужої для України і дешевої вискочки-популістки. Що вже казати про її дії на посту прем'єра, які кожен з нас відчуває на власній шкурі. Для цього достатньо подивитися на цінники у магазинах, на курс долара, порахувати свої доходи і видатки, порівнявши, скажімо, з минулорічними. Нещодавно Президент Віктор Ющенко, характеризуючи катастрофічні результати керування Тимошенко, з болем і гіркотою заявив про тридцять емісійних мільярдів гривень, про двадцять мільярдів гривень невідкомпенсованого (фактично, відібраного у підприємців) ПДВ, про стягнуті наперед 12 мільярдів гривень податків. А за офіційним повідомленням Рахункової палати України, реальна заробітна плата за січень–червень нинішнього року зменшилась більш ніж на десять відсотків, що є найгіршим показником, починаючи з 1999 року. Загальна ж сума національних боргів на сьогодні сягнула досі небаченого рівня – 185 мільярдів гривень.

До цього можна додати й кризовий стан – напередодні зими – вітчизняної теплової енергетики. Небувалими темпами ростуть борги тепловиків. Наприклад, шахтарям за відвантажене вугілля вони винні понад 1 мільярд гривень. Внаслідок неефективних дій уряду різко зросло кредитне навантаження на підприємства теплоенергетики, яке вже перевищило 3,2 мільярди гривень.

Зрештою, можна лише здогадуватися, що готують під кінець року для України Тимошенко з "колегою Путіним" у газовому питанні. Їхні січневі домовленості 2009 року вже вилазять боком для української економіки, проте, здається, вони не збираються на цьому зупинятися...

Як кажуть у народі, неправдою весь світ обійдеш, та назад не повернешся. Казочки "від богині" скоро закінчаться. Все більше виборців це усвідомлюють. Досхочу наївшись блекоти й солодкого дурману, незрячі прозрівають, розуміючи, якою насправді є мета цієї меткої політичної гастролерки.



КРИМ: НА ПОРОХОВІЙ БОЧЦІ?

Заступник міністра внутрішніх справ України, начальник міліції Криму Г.Москаль просить Службу безпеки заборонити партію "Хізб ут-Тахрір" на території держави.

За даними Г.Москаля, керівники незареєстрованої у встановленому порядку в Україні партії "Хізб ут-Тахрір" в газеті "Возрождение" від 15 вересня заявили: "...метою Хізб ут-Тахрір є відродження ісламського способу життя шляхом встановлення ісламської держави Халіфат, яка втілюватиме закони Ісламу й поширюватиме ісламський заклик по всьому світу для всього людства".

Дані заклики грубо порушують ст.2 Конституції України і підпадають під дію ст.110 Кримінального кодексу.

Раніше повідомлялося про те, що головне управління Міністерства внутрішніх справ України в Криму звернулося до уряду і парламенту автономії із закликом заборонити діяльність радикальних ісламських організацій. Міліція занепокоєна "ситуацією, що склалася з проникненням до Криму ісламських сект, частина яких заборонена в більшості ісламських держав". За повідомленням прес-служби ГУ МВС України в Криму, 10 вересня 2009 року "члени партії "Хізб ут-Тахрір", які проживають на території Кіровського району, без дозволу імаму мечеті села Журавки проникли на територію культової будівлі, де проводили молебень. "Місцеві жителі вимагали звільнити мечеть, внаслідок чого конфлікт переріс у масову бійку. В результаті фізичного протистояння 8 осіб з числа кримськотатарського населення одержали тілесні ушкодження різного ступеня важкості. Винні у виникненні конфлікту встановлені й затримані, триває слідство".

"Встановлено, що лідерами організації "Такфір" оголошено священну війну "джихад" усім невірним і підготовлено списки осіб, які підлягають фізичному знищенню. До списків включили противників поширення цієї радикальної ідеології, які мають авторитет серед мусульманських громад Криму", – заявили в МВС, додавши, що "багато імамів одержують від членів секти "Такфір" записки з погрозами.



МОВОЮ ЦИФР

ВИРОБНИЦТВО В УКРАЇНІ ПРОДОВЖУЄ ПАДАТИ (вона працює)

В Україні спад промислового виробництва в серпні 2009 року, порівняно із серпнем 2008 року, становив 23,3%.

Про це повідомляє УНІАН з посиланням на Державний комітет статистики України.

За даними Держкомстату, в січні-серпні 2009 року, порівняно з аналогічним періодом 2008 року, спад промвиробництва становив 29,6%.

У серпні проти липня ц.р. зафіксовано спад на рівні 0,9%.

Згідно з повідомленням Держкомстату, спад обсягів промвиробництва в серпні ц.р. проти серпня 2008 р. за галузями становив: у видобувній промисловості – 12,5%.

В обробній промисловості зниження обсягів виробництва в серпні ц.р., порівняно із серпнем-2008, становило 26,9%. Зокрема, у виробництві харчових продуктів, напоїв і тютюнових виробів зафіксовано спад на рівні 10,1%.

У легкій промисловості зафіксовано спад обсягів виробництва на рівні 21,9% (до липня – спад 10,1%), зокрема, в текстильній промисловості і виробництві одягу, хутра і виробів з нього – 22,3%, у виробництві шкіри, виробів з неї – 19,8%.

В обробці деревини і виробництві виробів з неї, окрім меблів, спад виробництва у серпні ц.р. проти серпня-2008 становив 22,3%.

У хімічній і нафтохімічній промисловості зафіксовано зниження обсягів виробництва на 22,1%, зокрема в хімічному виробництві – 22%, у виробництві гумових і пластмасових виробів – 19,7%, у виробництві інших неметалевих мінеральних виробів (будматеріалів, скловиробів) – 34,2%.

У Держкомстаті повідомили, що в серпні ц.р. у металургії і виробництві готових металевих виробів, порівняно із серпнем 2008 року, зниження виробництва становило 21,1%, у машинобудуванні зафіксовано спад на рівні 51,2%, зокрема, у виробництві машин і устаткування – 41,4%, у виробництві електричного, електронного і оптичного устаткування – 37,6%, у виробництві транспортного устаткування – 61,9%. У виробництві і розподілі електроенергії, газу і води зафіксовано спад на рівні 18,6%.

В Україні спад промислового виробництва в грудні 2008 року порівняно з груднем 2007 року становив 26,6%, у січні-грудні 2008 року проти аналогічного періоду 2007 року зафіксовано спад на рівні 3,1%.

Спад промислового виробництва за рік до попереднього року до цього востаннє фіксувався 10 років тому – в 1998 році спад становив 1% проти 1997 року.

Найглибший спад річного промвиробництва в незалежній Україні був зафіксований в 1994 р. – 27,3% проти попереднього року.

Упродовж 1999-2007 років в Україні фіксувалося лише зростання річного промвиробництва. Найсуттєвіше зростання промвиробництва за останні 18 років зафіксоване в 2003 році – 15,8% проти попереднього року.

За даними Держкомстату, з моменту оголошення незалежності України індекси промвиробництва (у відсотках до попереднього року) демонстрували наступну динаміку: 1991 р. – 95,2%; 1992 р. – 73,6%; 1993 р. – 92%; 1994 р. – 72,7%; 1995 р. – 88%; 1996 р. – 94,9%; 1997 р. – 99,7%; 1998 р. – 99%; 1999 р. – 104%; 2000 р. – 113,2%; 2001 р. – 114,2%; 2002 р. – 107%; 2003 р. – 115,8%; 2004 р. – 112,5%; 2005 р. – 103,1%; 2006 р. – 106,2%; 2007 р. – 110,2%; 2008 р. – 96,9%.



Олександр НОСЕНКО



МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ДОСИТЬ СКИГЛИТИ. БУДЬМО СИЛЬНИМИ!

Доброго дня!

Хочу розпочати з вульгарного скабрезного анекдоту. Хто не хоче, не читайте. Так ось: одна жаба жаліється іншій:

– Уявляєш, позавчора була на сусідньому болоті. І мене зґвалтували!

– Та що ви, кумонько!?

– Так. І вчора була на тому ж болоті. Знову зґвалтували!

– Що ж ви сьогодні робитимете?

– Та що, знову піду на сусіднє болото...

Цю поганеньку байку я згадую щоразу, коли на сторінках українських патріотичних газет читаю сльозоточиві (інакше не назвеш) історійки про те, як нас нахабно на якомусь каналі назвали "хохлами", а на другому обліпили брудом нашого пана Президента, а на сусідньому болоті... тьху, те болото! – а на сусідньому каналі взагалі сказали, що Україна – не держава. Просто гвалт. Хочеться кричати пробі й тупати ногами. Людоньки! Чоловіки! Жінки! Вам що, більше нічого робити? Ви гадаєте, що ваше сумування щодо неподобства комусь з "отих" попаде на очі?! Забудьте навіть мріяти про таке. Облиште цю думку. Вони вже вами покористувалися, як отою жабою. Нащо дивитися ті канали й ті передачі, де й так зрозуміло, що вас обізвуть та облають. Один мій знайомий казав, що він не настільки телепень, щоб носити великі суми грошей у прозорому пакеті вулицями бандитського району. Чого ж ви претеся (інакше не скажеш!) зі своїми прозорими пакетами на сусіднє болото?! У вас нема своїх каналів? У мене теж нема, бо геть усе – антиукраїнське (за невеличкими, навіть маніпусінькими винятками на "5", "24", "Тонісі", "УТР", "Першому" та ще кількох). То я й не дивлюсь оті групові "квартали" та різноманітні "раші" з "юкрайнами". Нащо? У мене що, зайві нервові клітини? Хоч вчені й вирахували, що вищевказані клітини все ж таки відновлюються, однак дуже повільно, а я можу не дожити до такого щастя.



Я розумію, що не кожен може дозволити собі новий "хайтек" та з його допомогою урізноманітнити своє життя в антиукраїнському середовищі. Однак і це не вихід. Треба щось робити. Хто з тих, що жалівся на українських сторінках, хоч колись звертався на сторінки антиукраїнські? Одиниці. Але їхні звернення були в кілька разів ефективніші за самооплакування. Пам'ятаю, як у 1989-му наші славні письменники в один голос погрожували написати таке, що всі луснуть від заздрощів, бо бачте – зняли цензуру. До цього часу чекаю літературного буму. Знаєте чого дочекався? Подерев'янський з Едиком Лимоновим – то просто квіточки. За шмат гнилої ковбаси пишуть сьогодні за Україну, завтра проти, а післязавтра взагалі поетичну біографію злочинця, виводячи його білим і пухнастим. А пам'ятаєте, ще в совдепії було популярним згадувати європейські стандарти голодних художників і письменників, які, не піддаючись позолоченій прив'язі, продовжували творити й створили геніальні твори. Де ж наші генії? Більшість – просто затоптані отими ковбасниками, які, дорвавшись до можливостей перепинити творчий ріст українства, завели його в болото (на цей раз не сусіднє) гуманізму стосовно до ворогів. До того ж – усіх гатунків. То й що, що особа замішана у кривавих винищеннях – ми йому пам'ятника привселюдно, дошку меморіальну (бачив десятки свіженьких: "Цей сарай збудував член КПСС у 1970 році... на честь богам і благо мореплавців". Жартую, але тільки про богів та мореплавців), або свято встругнемо чи орден сплаплюжимо, пробачте – вручимо. Я коли побачив ряд знайомих мені Героїв України, то відтоді наспівую "Тартака": "Я не хочу бути героєм України", тільки зі своїм продовженням: "Сплаплюжила це звання еліта країни". Але національно свідомі українці виявилися звичайними людьми. Знайомий, член "Нашої України", просвітив мене, що "бендеровці" стріляли нашим у спину. Яким саме нашим? Нашеукраїнцям? А член націоналістичної партії заявила, що Сталін краще, бо "відбудував країну за 5 років, а ці за 18 не можуть". І це націоналізм? А що ви, пані, конкретне зробили? – запитую. Дивиться, наче я турецькою розмовляю. А один "нацик" полюбляє ходити на збори комуністів, вітренківців та регіоналів і займає додатково високий пост. Тьху. Дивно, що з нами ще хоч хтось рахується. Паплюжать на каналі? Вимкніть до біса! Паплюжать у газеті? А що це ви таке цікаве читаєте? (Один мій віруючий знайомий жалівся, що його пропісочили в церкві – здається п'ятидесятників – бо якійсь молодиці сказав за довжину спідниці. Йому пояснили, що вона вдягнута пристойно, то у нього непристойні думки. Отож, коли ганятися за всіма антиукраїнськими спідницями й вказувати, що вони закороткі, то вас пошлють, але уже не на болото). Годину тому був у місцевій книгарні. Знаєте, що цікаво? Бероуз, Ле Гуїн, Буличов, Купер, Дойль, Берн, знову Буличов, Толстой Олексій (Червоний граф, хто не знає), інші російські письменники українською мовою у 100-томному зібранні пригодницької літератури. Гарне видання, купив би, але все – російською. Але цікаво, що видано в Україні, українською мовою, для українців – і жодного українського автора! Поряд ледь примітна книжечка Івана Крип'якевича "Пригоди Юрка козака". Як знак часу. Подивишся на таке, кілька діб роздуми голову розриватимуть. Але ні, нашим "борцям з антиукраїнськими випадами" подавай бульварну пресу, коломедійні роздуми протополітиків та квазіполітологів, недолугі обмовки незнавців історії та перетрус брудної білизни. А мені здається, що національно свідома людина повинна бути рівня Шухевича, Бандери, Чорновола – наче з палаючим смолоскипом на вершині гори! Не подобається випадок політика, розклейте листівки. В інтернеті понаписуйте все, що вам не подобається, – там відповідь можна отримати за секунду.

У мене був випадок. На роботі один любитель ковбаси по 2.20 десь відкопав велетенського плаката з Леніним і почепив на видному місці, заявляючи про толерантність з мого боку. Через тиждень я приніс кілька націоналістичних газет, які він відразу пригрозив порвати. Кажу: "Рви, але Леніна більше не побачиш". Газета була порвана, Ленін знищений. Тепер ми боремось словесно. І кожен захищає свою ідеологію.

Шкода, що я також звертаюсь у пустку. Професійні критики антиукраїнських газет і телепередач не прочитають або й не побачать цих випадів з мого боку. Вони займаються переглядом других медіаресурсів. Пам'ятаєте, у "9 ярдах" Брюс Віліс казав: "Немає різниці, скільки я вбив людей, головне те, як я ставлюся до живих!" Іншими словами, я особисто не переймаюся тим, що про мене пишуть і кажуть, бо я читаю інші сторінки.

м.Олександрія на Кіровоградщині



СВОБОДА СЛОВА

ВИМАГАЄМО ПРАВОСУДДЯ!

16 вересня 2009 року на дев'яту річницю зникнення Георгія Гонгадзе вчетверте у Києві на Майдані Незалежності було проведено традиційну акцію памяти загиблих журналістів.

З 2005 року цю акцію щорічно організовують звичайні громадяни, які особисто були знайомі з Георгієм Гонгадзе і ті, які його не знали, але кому дорогі ідеали свободи слова, незалежної журналістики, прав громадян.

На акції за традицією заборонена партійна та організаційна символіка і гасла на підтримку тієї чи іншої політичної сили або особи. Це не заважає членам всіх політичних партій та громадських організацій або посадовцям брати участь у акції як звичайним громадянам.

На жаль, як і минулого року, ми констатуємо, що сьогодні чимало колег загиблих журналістів відмовилися від високих стандартів у журналістській діяльності. Часто доводиться спостерігати байдужість та незацікавленість у тому, щоб доносити людям правду. І натрапляти на банальну продажність, що призводить до викривлення фактів та замовчування подій.

Георгія Гонгадзе забули і ті, хто зробив собі кар'єру на імені загиблого. Ставши владою, вони нічого не роблять, аби справа того, хто своєю смертю забезпечив їм довге, успішне та заможне політичне і особисте життя, була розслідувана до кінця.

Нещодавнє виявлення та арешт важливого фігуранта справи Гонгадзе, колишнього міліцейського генерала Олексія Пукача, дає підстави для обережного оптимізму. Та одночасно у громадян, які прагнуть всебічного і правдивого розкриття цього жорстокого та цинічного вбивства, виникають обґрунтовані побоювання.

За багато років виявлено і засуджено лише рядових виконавців убивства. У 2007-му Орденом князя Ярослава Мудрого третього ступеня нагороджено колишнього генерального прокурора України Михайла Потебенька, який зробив все можливе, аби справа Гонгадзе не була об'єктивно розслідувана. Одразу після арешту Пукача заступника генерального прокурора Миколи Голомші нагороджено Орденом князя Ярослава Мудрого п'ятого ступеня, а слідчому Генпрокуратури Олександру Харченку, який веде справу Гонгадзе, присвоїли чин державного радника юстиції третього класу. Олексій Пукач відмовився від власного адвоката, а до засобів масової інформації подаються суперечливі відомості щодо дій працівників Генпрокуратури стосовно допитів Пукача, а також щодо свідчень, які він дає. Все це не може не викликати підозри, що з Олексієм Пукачем спробують домовитись про свідчення, вигідні для тих, хто може впливати на перебіг розслідування. Через те, що багатьох фігурантів справи вже не-



має в живих, багато його свідчень при "згоді сторін" та швидкому і формальному розслідуванні можуть бути визнані судом і таким чином стати "остаточними". Але це не означатиме, що вони будуть правдивими, і що у справі вбивства Георгія Гонгадзе буде встановлена істина.

Ми вимагаємо ретельного, всебічного і об'єктивного розслідування, професійного підходу до свідчень генерала та їхньої ретельної перевірки. Заради встановлення всієї правди ми не маємо права дозволити формального, халатного, пришвидшеного чи прив'язаного до певної дати на догоду політичним обставинам закінчення розслідування, аби лише заспокоїти українську та міжнародну громадськість. Всі свідчення мають бути ретельно перевірені та доведені або спростовані іншими співучасниками злочину, свідками та обставинами. І не лише прокуратурою, а й судом.

Тому ми також вимагаємо звільнити з посади голову палати в кримінальних справах Апеляційного суду міста Києва Марію Приндюк, щоб позбавити її впливу на призначення суддівської колегії, яка виноситиме рішення щодо Олексія Пукача. Ця жінка не повинна мати стосунок до цієї справи. Адже 27 травня 2004 року на чолі колегії суддів Апеляційного суду міста Києва вона винесла ухвалу, якою залишила в силі рішення Печерського районного суду міста Києва про припинення кримінального провадження щодо Пукача. І тим самим істотно зашкодила розслідуванню справи Гонгадзе. Також ми вимагаємо позбавлення Марії Приндюк звання "Заслужений юрист України", що їй було надане 14 грудня 2007 року. Бо що може бути більш цинічним, ніж нагорода такій людині за, як написано в Указі Президента, "значний особистий внесок у розбудову правової держави, здійснення правосуддя, високий професіоналізм у захисті конституційних прав і свобод громадян".

Сьогодні в Україні не гинуть журналісти. Але тривожні тенденції наростають. Лише за три теплих місяці інформаційного затишшя в Україні сталося чимало випадків перешкоджання журналістській діяльності та побиття журналістів. І якщо ми проковтнемо ці цинічні вчинки, завтра в Україні з'являться нові Гонгадзе.

Оргкомітет акції

Емоційні заклики до широкого загалу й радянських посадовців не позбавленої здорового глузду російської інтелігенції не втручатись у природу ми підкріплювали науковими висновками. Згодом, після перемоги цієї суспільно-громадської ініціативи, виникла ейфорія. Патріотично налаштована російська інтелігенція повірила в можливість впливу на участь у витворенні стратегічних постанов за допомогою суспільних ініціатив. Саме на хвилі таких настроїв виникли перші російські неформальні громадські організації та об'єднання, котрі в період перебудови швидко політизувались і радикалізувались. Внаслідок тих подій, після розпаду СРСР, відповідним чином налаштована російська інтелігенція майже повністю підтримала ідею створення "Російського Собору", організації, котру вже тоді, в 1992 році, поспішили наректи "екстремістською". Насправді, на початку вона була досить інтелігентною й поміркованою. Свідчення тому – наступний факт: у Московській Думі "Російського Собору" усі були кандидатами наук, професорами і навіть доцентами кількох московських вишів. На жаль, саме дії наших опонентів призвели до того, що російський національний рух швидко радикалізувався й після подій 1993 року (нагадаю, що тоді за наказом президента Єльцина був розстріляний російський парламент) примирення російської національної опозиції й паразитуючої на примітивних шовіністичних ідеях влади стало неможливим. Проте російська національна ідея завойовувала все більшу популярність серед загалу. Для ілюстрації цієї тези наведу ще один приклад: у 1989 році лише 15 відсотків росіян називали себе росіянами, а 85 відсотків вважали себе "радянськими". Водночас у тому ж році 90 відсотків естонців не соромились визнавати себе естонцями. Це свідчить про те, що на початку 90-х росіяни були практично зденаціоналізовані злочинною комуністичною системою. Стан справ змінився лише наприкінці 90-х – на початку 2000-х рр. І влада не могла не рахуватися з цим фактом. Радикальна позасистемна російська опозиція на той час уже була наскрізь інфільтрована агентурою спецслужб Кремля, й у своїй значній кількості морально підтримала авторитарний режим тирана Путіна. Вважаю це явище ганебною плямою в політичній біографії російської національної опозиції. Щодо мене, то від початку я залишався в середовищі тих, хто вважав співпрацю з Кремлем великим злочином.

– А можете пояснити причини останнього конфлікту з російською владою і що примусило Вас саме в Україні шукати політичний притулок?

Закінчення. Початок на 1-й стор.



РОСІЙСЬКІ РЕАЛІЇ

Петро ХОМ'ЯКОВ: КРЕМЛІВСЬКОМУ РЕЖИМОВІ МОЯ ДІЯЛЬНІСТЬ СТОЇТЬ ПОПЕРЕК ГОРЛА



– На цей крок мене штовхнули дві причини. Хоч як це дивно, корені першої з них криються в моїй професійній діяльності, а не в політичній площині. В процесі здійснюваних мною наукових досліджень і пошуків я дійшов висновків, котрі є вкрай неприємними для російської влади. Наприклад: протягом дванадцяти років я був вченим секретарем програми "Вплив глобальних змін природнього середовища й клімату на економіку й стан здоров'я населення Росії". У рамках цих досліджень я зрозумів, що Росія не здатна в існуючих під сучасну пору умовах освоювати газові родовища півостровів Ямал і Гидан. Між тим, "Газпром" уже взяв під освоєння цих родовищ великі кредити і вже встиг витратити їх не за призначенням. Зрозуміло, що ці висновки не могли сподобатися владі, тож наслідки не примусили себе довго чекати. Програму дослідження припинили, а мене звільнили з інституту. Це не єдиний факт у моїй науковій та науково-публіцистичній біографії, котрий був вкрай неприємним для влади. Посадовці були зацікавлені в тому, аби примусити мене замовкнути. Підставою для звільнення використали ту обставину, що окремі мої публікації з'являлися на різноманітних сайтах в інтернеті й ставали доступними широкому загалові. Мене без жодних доказів звинуватили в тому, що я не просто іноді публікувався на цих сайтах, а й начебто власноруч створив їх. Насправді, технічно дуже просто з'ясувати, що я не є ані утримувачем, ані адміністратором, ані навіть модератором відповідних інтернетресурсів. Більше того: ці інтернет-проекти обвинувачення цілком безпідставно нарекло терміном "організація". Хоча між сайтом і організацією існує астрономічна різниця. Курйоз полягає в тім, що навіть суд, до якого звернулись мої адвокати, визнав, що рація й здоровий глузд – на моєму боці, однак адвокатам було заявлено, що всі наші заперечення стосуються "виключно питання обвинувачення", а наша скарга є процедурного змісту й характеру. Таким чином мені було запропоновано деякий час перебувати в невизначеному стані під постійною загрозою арешту, оскільки слідство в Росії може тривати роками й не є обмеженим у часі. Другою причиною звернення до Президента України з проханням надати мені політичний притулок є гіркі й водночас ганебні для мене як російського громадянина факти. Життя в Росії для людей творчої праці стає неможливим. Наростають авторитарні імперські тенденції, котрі не дозволяють належно працювати в нормальних умовах ані вченому, ані письменнику, ані публіцисту, ані навіть виробничому керівникові. В Україні належним чином висвітлюється агресивна зовнішня діяльність нинішньої Росії. Рік тому об'єктом агресії була Грузія, нині настає черга України. Але зовнішня політика є продовженням політики внутрішньої. Український читач може уявити, якою має бути внутрішня політика Кремля, а відповідно і його нахабна агресивність: тотальне поліцейське і бюрократичне свавілля, практиковане силовиками зухвале здирництво, здійснюване стосовно існуючих, і, хоч як це дивно, ще функціонуючих господарських суб'єктів, й інші "квіточки" з букету поліцейської тоталітарної держави. Все це я відчув на собі. І як публіцист, і як вчений, і як керівник виробництва, оскільки до останнього часу очолював окрему виробничу структуру при об'єднанні "Спецметропроект", котра здійснювала геоекологічну та інженерно-геологічну дослідницьку діяльність на користь транспортного будівництва. Висунувши проти мене політичне звинувачення, ФСБ не погидувало використати цю ситуацію як шантаж головної організації, до котрої належав мій автономний відділ. В цій ситуації мені не лишалось нічого іншого, як тікати з Росії, оскільки переслідування мало в першу чергу політичні підстави. Я вважаю, що маю право просити саме політичного притулку. Запевняю: мої знання всіх деталей причин внутрішньої нестійкости російського режиму, поінформованість про істинні економічні причини його агресивної зовнішньої політики можуть бути корисними всім, кому загрожує Росія. До таких держав належить і Україна. Другою причиною, чому я обрав саме Україну, є моє переконання в тім, що політична система України є суттєво вільнішою, демократичнішою й цивілізованішою, аніж політична система Росії. Окрім того, моя мама є народженою в Україні, й перші п'ять років свого життя я прожив у місті Кадіївка Луганської області.

– Отже, Ви усвідомлено прийняли рішення залишитись до кінця життя в Україні?

– Зрозуміло що в найближчі роки я вимушений буду жити й працювати в Україні. Але я не маю бажання зловживати українською гостинністю. Водночас стверджую, що хочу бути корисним Україні. В першу чергу – в протидії російській загрозі українській незалежності. Окрім того, я впевнений, що незабаром почнеться процес розвалу Російської Федерації. Жахлива катастрофа на Саяно-Шушенській ГЕС, котру можна порівняти хіба що з Чорнобилем, є першою ланкою в давно передбаченій мною черзі катастроф, котрі незабаром потрясуть всю Росію й спричиняться до її занепаду. За таких умов Росія потребуватиме таких професіоналів, як я. Впевнений, що мої знання і мій досвід згодяться і Україні, і Росії. Проте нинішньому злочинному бандитсько-чекістському кремлівському режимові моя діяльність стоїть упоперек горла.

– На прес-конференції, котру Ви давали в "Укрінформі" 13 серпня, довелось почути про відцентрові, сепаратистські тенденції не лише в національних регіонах, а й на теренах, заселених етнічними росіянами…

– Так, ці тенденції замовчують у російських ЗМІ, проте вони дійсно наростають. Сепаратистські, російські за духом, складом і змістом відцентрові настрої існують в Калінінградській та Ленінградській областях й Карелії, особливо сильними вони є на Далекому Сході, де мають чітке економічне підґрунтя й підтримку більшості населення. Спільно з національним сепаратизмом у донедавна ще стабільних і спокійних регіонах (наприклад у Татарстані, Башкирії й Чувашії) це є прямою загрозою цілістности Росії. До того ж, із наростанням світової кризи ці відцентрові тенденції будуть поглиблюватись, оскільки регіонам дійсно легше долати кризу, позбувшись московського диктату. Проте для українських патріотів буде особливо цікавим той факт, що нарешті з'явились передумови і до з'яви української автономії в поки що російських областях. Ці тенденції буквально нещодавно були зафіксовані на Білгородщині й Кубані. Тож не марнуйте часу й будьте готовими скористатись нагодою. Ідея постання Української Самостійної Соборної Держави не є утопією ідеалістів.

Розмову вів Олесь ВАХНІЙ



ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНЦЯМ НЕОБХІДНО РОЗ'ЯСНИТИ

В Україні, Грузії та, певне, в будь-якій суверенній державі стурбовані надуманим московською імперією "правом" на збройну агресію, нібито для захисту своїх громадян, проти будь-якої суверенної держави. Москва дійшла висновку, що пора познущатися над ООН, адже таке "право" не є нормою міжнародного права за суттю.

ООН зобов'язана відреагувати на таку розбійну задумку належним чином.

Але є питання, що українцям ближчі "до тіла".

Українським законодавством подвійне громадянство не дозволено. Нахабне надання Москвою громадянства РФ громадянам України є актом агресивного втручання у внутрішні справи суверенної держави. Зрозуміло, що Москва свідомо чинить цю холодну агресію, щоб пізніше перейти до кривавої, до загарбання та диктату своєї волі об'єкту агресії, тобто – позбавлення суверенности іншої держави.

З норми єдиного громадянства в Україні витікає правова норма щодо осіб, які протиправно, у злочинний спосіб, вступили на шлях організації агресії проти України разом з іноземним агресором, або у формі суворої кримінальної відповідальности (ув'язнення на тривалий строк), або позбавлення українського громадянства, конфіскації майна та депортації в країну придбаного незаконно іншого громадянства.

Чому в Україні не реалізується така правова норма?!

М.БІЛИЙ



ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

ХРЕСТОМАТІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Нещодавно Українською Видавничою Спілкою імені Юрія Липи в Києві з нагоди сторіччя з дня народження Провідника ОУН Степана Бандери та 80-ліття створення ОУН видано збірку "Антологія українського націоналізму".

Віктор РОГ

Потреба у виданні такого збірника назріла давно, адже найкращим аргументом в дискусії про роль і значення українського націоналізму в національно-визвольному русі та процесі українського державотворення є першоджерела. Резонанс, який викликала перша презентація книги у Львові за участю Голови ОУН Стефана Романіва та провідних істориків і політологів, цьому став яскравим підтвердженням. Брак відповідної літератури є очевидним, як очевидним є і той факт, що уявлення про український націоналізм у багатьох співвітчизників сформовані під впливом комуністичної пропаганди, дуже далекої від історичної правди. Та і сьогодні не бракує чинників, які продовжують всіляко паплюжити і перекручувати ідеологічні засади та політичну практику українського націоналізму.

До збірки, котру сміливо можна вважати своєрідною хрестоматією українського націоналізму, увійшли основоположні праці теоретиків українського націоналізму першої половини ХХ століття. Тематика творів охоплює широкий спектр проблематики: морально-етичні аспекти, геополітичні напрямні, філософські підстави, державотворчі концепції, соціальні питання, політичні візії. Ідеологічна спадщина українського націоналізму багата, обширна і багатогранна, в одній книжці неможливо охопити повне коло авторів, тем і текстів, зокрема, на жаль, до тому не увійшли вартісні праці Юрія Бойка, Дмитра Штикала, Євгена Онацького, Михайла Колодзінського, Ярослава Старуха, Ярослава Оршана, Дмитра Маївського, Євгена Маланюка та інших теоретиків і публіцистів. Сподіваємось, що зацікавлений читач знайде можливість ширше ознайомитися з писаннями цих та інших авторів завдяки публікаціям у збірниках і періодичних виданнях.



Тексти, поміщені в антології, з'явилися на світ в різний час і за різних обставин. Передвісниками та ідеологічним обґрунтуванням організованого націоналістичного руху слід вважати праці Миколи Міхновського "Самостійна Україна" і Дмитра Донцова "Націоналізм", написані на початку століття, перша – ще до початку Української революції, друга – по її поразці. Добірка творів Юліана Вассияна, Дмитра Андрієвського – це початки творення ОУН, Зенон Коссак, Дмитро Мирон, Олег Ольжич, Олена Теліга, Ярослав Стецько, Микола Сціборський, Юрій Липа писали в 30-х – на початку 40-х років минулого століття, до початку нападу Німеччини на СРСР. Петро Полтава, Василь Галаса і Осип Горновий пропонували свої розробки в часи безпосередньої збройної боротьби УПА, а статті Степана Бандери, Романа Бжеського, Володимира Янів та Степана Ленкавського написані в умовах вимушеної еміграції в кінці буремних сорокових. Відповідно всі ці обставини наклали відбиток на стиль, тематику і тональність текстів.

Готуючи антологію, вважали доречним помістити до неї, окрім власне авторських текстів, також основні світоглядні заложення ОУН, так званий "Катехизис українського націоналіста" (Декалог, 44 правила життя, 12 прикмет характеру), але за час підготовки книги ці документи були надруковані в кількох виданнях (зокрема "Іди за мною!", "Нарис історії ОУН" Петра Мірчука) досить масовим накладом і таким чином нагальна потреба поміщати їх в антології відпала.

Пропонована збірка є лише першою частиною двотомника. До другого тому мають увійти матеріали Великих Зборів та конференцій ОУН і авторські публікації другої половини ХХ століття.

Презентацію антології заплановано провести в обласних центрах України.

Придбати книгу можна за адресою: 01034 м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9 п. 4, тел. (044) 234-70-20, 246-47-83



ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВСТАНЬ З КОЛІН, НАРОДЕ МІЙ!

Впродовж трьох століть підступно поневоливши культурнішу націю українців, московська орда використовувала їх у загарбницьких війнах як гарматне м'ясо, принижувала національну гідність, влаштовувала штучні голодомори, впроваджувала тотальне змосковщення, винищувала передову інтелігенцію, селянство, яке було носієм української мови, культури... Від Соловків до Сахаліну розкидані кісточки українців. Москалі принесли в Україну лайку матом, сексуальну дикунську розбещеність, цинічне хамство і безкультур'я, пияцтво і культ ледаря, споконвіку чужі для українців. І сьогодні вовкуваті московити найбільше ненавидять українців. Навіть ті, що довго мешкають в Україні, не опанували української мови, бо в них патологічна ненависть як до української мови, Української держави, так і до українців. Мені дивно, чому після таких принижень не зменшується кількість холуїв Москви. Три століття були рабами й ними лишилися понині, тому й живемо найбідніше в Європі. Чому ми даємо обкрадати Україну чужинцям? Раби навіть до влади обирають "п'яту колону" – жидів, москалів та їхніх холуїв. Рабові не бачити кращого життя, аж поки він не скине зі своїх плечей поневолювача.

Мені гидко було дивитися, як українці лизали лапті московського попа Гундяєва, який прибув на нашу землю як поневолювач.

Шановні співвітчизники, не ходіть до церкви, в якій службу Божу править сатана в образі попа московського, бо ненависть у них до українців зоологічна.

Якби влада в Україні була українською, то україномовні друковані видання були б удвічі дешевшими за російськомовні. Якби кожен українець передплачував лише україномовні видання, то оті "комсомольські правди" зникли б з нашої території. Дивує мене й те, як наші краяни платять за квитки немалі кошти та ще й плещуть у долоні отим українофобам: пугачовим, кобзонам... Потрібно бойкотувати їхні концерти.

На посаду Президента рвуться холуї Москви: януковичі, тимошенки-капітельмани. Саме на них керманичі Москви роблять ставку, бо знають, що вони віддадуть Україну на поталу поневолювачам.

Тепер згадаймо, як під час Другої світової війни в СРСР скрізь були гасла: "Смерть німецьким окупантам!" Сьогодні російські військові в Севастополі поводять себе як окупанти. Чому ж ми, українці, такі пасивні? Чому боїмося написати: "Геть російських окупантів з нашої території!"? Коли ми очистимо нашу землю від московського колоніального минулого? Чому скрізь (окрім Західної України) бовваніють ідоли, кати нашого народу? Чому наші правоохоронці катують патріотів України, які намагалися очистити від ленінської скверни нашу землю? Чому ж наша влада не очистить наші правоохоронні органи від чужинців? Бо влада у нас не є українською. В законодавчому органі більшість жидів, москалів та їхніх холуїв. Вони з'їдають левову частку бюджету, і якщо не блокують трибуну, то йдуть на канікули. Геть дармоїдів! Перед виборами вони обіцяли скасувати недоторканність-вседозволеність, але не виконали обіцянки. А при скоєнні злочину нардепом, поки мандатоносці дадуть дозвіл на арешт злочинця, то він втече, якщо не до Москви, то в Тель-Авів, а звідти злочинців не видають. Обіцяли також прийняти закон про податок на нерухомість, а це не менше 25% надходжень до бюджету. Але не голосують за цей закон, бо платити податки вони не бажають. Своя рука владика, народ бідує, а влада жиріє. Для себе вони призначили позахмарні оклади та пенсії. Тож гаслом на наступних парламентських виборах повинно бути: жодного недоторканного нардепа останнього скликання не "пущать"!

Дехто з наших політиків вважає першим Президентом України М.Грушевського, але ж його бездіяльність, москвофільство призвело до втрати Незалежності УНР і перебування в комуністичному рабстві впродовж 70 років.

Першим Українським Президентом потрібно вважати В.Ющенка, бо саме він дбає про добробут української нації, прагне приєднати Україну до ЄС та НАТО, де гідне життя та порятунок від московського поневолювача, від рабства навіки. В.Ющенко нагадав світу про штучний Голодомор 1932–1933 рр., влаштований керманичами Москви, коли було заморNone голодом 10 мільйонів українців. Як справжній українець він закликає ВР визнати на державному рівні вояків УПА воюючою стороною під час Другої світової війни як проти німецьких, так і проти російських окупантів.

Василь СЕНЧИЛО,
шахтар, пенсіонер.
м.Горлівка
Донецької области

СКІЛЬКИ КОШТУЄ РІШУЧІСТЬ?

Ми, українці, повинні нарешті усвідомити, чому після зламання імперського хребта "маленькому СРСР" – Югославії, з кривавою метрополією – Сербією, тамошній путін – Мілошевич опинився у в'язниці, а звільнені народи швидко опинилися в НАТО, хоча ще "вчора" стріляли, убивали окупантів-зверхників і колабораціоністів-манкуртів. Ті народи явили світові національну згуртованість і рішучість бути вільними і власними силами вирішувати власну національну долю.

У нас же, в Україні, вражена манкуртизмом хохлаччина (включно з першими двома президентами) переймалася хитруванням та одночасним політичним загравванням із Заходом і деспотичною московинською азіатчиною, та ще й утримуючи український народ розкаряченим між українськими церквами європейського типу і лжецерквою-рабою московсько-імперської зажерливости, ніби не розуміючи, що некоректно (ба й неприпустимо!) розмахувати жупелом історичної європейської приналежности України, маючи тепер і терплячи на своїй землі в панівному стані московську "п'яту колону" і московсько-терористичне загарбницьке православ'я. Проситися в такому стані в Європу означає мати задумку вигрібати жар чужими руками. Без належної рішучости і готовности сконсолідованої української нації покінчити з трагічними наслідками московської окупації місця в Європі ми не отримаємо.

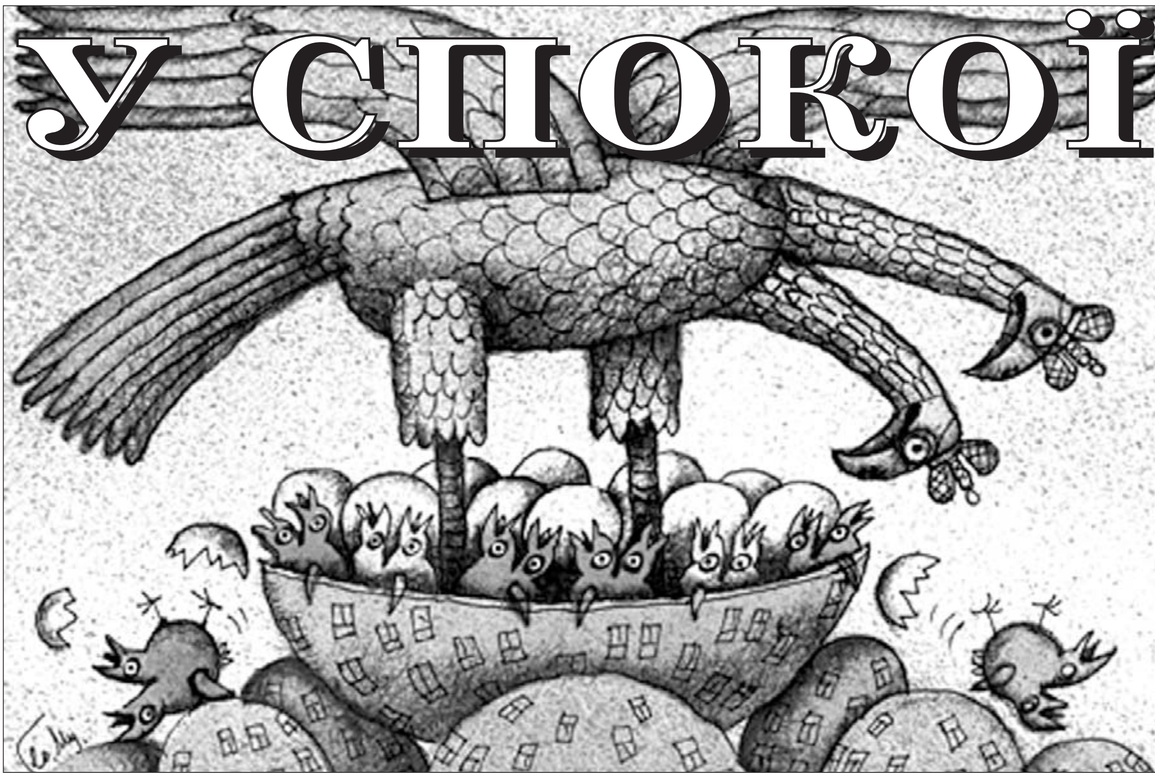
Європа очікує, коли українство пройде курс реанімації і реабілітації; тобто скине з себе московське ярмо і усвідомить, що Європі нелегко, але вона вирішує тепер, їдучи як і раніше в авангарді світу, стратегічну проблему цивілізованого виживання консолідованих націй в новітній ресурсно-екологічній кризовій ситуації, в той час як Московія живе за рахунок розпродажу природних ресурсів поневолених нею народів. Власне Московія після остаточного розпаду імперії (успіху національно-визвольних рухів) матиме більше проблем, аніж тепер Україна.

Дмитро СВІТЛИЙ



Василь ЯКІВЧИК

ЗАЛИШІТЬ УКРАЇНУ У СПОКОЇ



Відкритий лист президенту Російської Федерації Д.Медвєдєву

Господін президент, ви виявили щодо України агресію, наразі вербальну, себто виражену в словах, а не в танках на вулицях наших міст. Але від слів до діла у такого варвара – один крок. Та хамства ми не боїмося й за свою свободу готові стати плечем до плеча. Вам хочеться включити Україну до складу своєї імперії та вирішити таким чином частину проблем, що стоять перед Росією. Тому ви й оголосили тендер на посаду президента України.

Недаремно поет Тютчев писав: "Умом Россию не понять, аршином общим не измерять..." І сьогодні сусідські діячі (Путін, Медведєв, Жиріновській і Затулін) полюбляють нахвалятися винятковістю, самобутністю, "особенной статью" Росії. Та чи не краще звернутися до "братів українців" із вибаченнями:

– за вкрадену історію;

– за зраджені Переяславські домовленості;

– за знищення тисяч жінок і дітей у Батурині, а потім мільйонів – в усій Україні;

– за розорення та знищення Запорозької Січі;

– за примусове виселення мільйонів українців із рідних земель;

– за кріпосне право (рабство), яким Росія на століття замінила правові та культурні основи України;

– за знищення системи освіти в Україні, української мови, культури;

– за декілька штучних Голодоморів;

– за знищення мільйонів українських патріотів, літераторів, митців;

– за вкрадені та привласнені матеріальні, культурні та духовні цінності українського народу;

– за знищення української церкви;

– за те, що сотні тисяч московитів прийшли в Україну: одні – щоб забрати останню зернину, інші – щоб добити тих, хто був ще живий, треті – щоб виселити тих, хто вцілів, і зайняти їхні місця.

Ми хочемо й вимагаємо, щоб Москва нарешті подякувала українському народові за те, що впродовж сотень років мільйони українців примусово працювали на розбудову Московії; за те, що мільйони українців поклали свої голови, захищаючи її інтереси. Значну частину володінь Москви на Півночі, в Сибіру, на Далекому Сході та в центральній частині було надбано рабською та безкоштовною працею людей, які були виселені на каторжні й табірні роботи з України і сусідніх республік. "Братні обійми" Москви – смертельні. Перемога Петра I під Полтавою і створення московської імперії було однією з найбільших трагедій другого тисячоліття. Але й тепер єдиною країною, де ще триває колоніально-імперіалістична агонія на початку третього тисячоліття, залишається Московія, якій дуже хочеться крові, особливо чужої.

Наведу вам, господін президент, деякі факти хронології злочинів Москви супроти України-Руси.

У 1169 р. Володимиро-Суздальський князь Андрій Боголюбський захопив і пограбував Київ. У Києві на той час було 400 церков, і він був багатшим за тодішні Лондон та Париж. Андрій Боголюбський викрав з Вишгородського монастиря чудотворний образ Божої Матері, який тепер перебуває у Владимирі, а вашої столиці Москви тоді і в зародку ще не було.

Кінець XVI століття. Поява в Москві теорій "Москва – Третій Рим" та "Москва – Новий Київ". Треба було приєднати історію Київської Руси до Московії, бо історія останньої направду дуже куца. Звідси й почалися імперські претензії щодо українських земель.

1654 рік – Переяславська угода з Московією. Вона не мала всенародного характеру, присутніх було близько 300 осіб, і це був військовий союз, про що пише навіть ваш історик Василь Ключевський. З висоти нинішнього дня ми розуміємо, що Богдан Хмельницький зробив фатальну помилку, бо після його смерті в 1657 р. Москва почала наступ на суверенітет козацької України. В 1659 р. хан-цар посилає в Україну стотисячне військо, і гетьман Іван Виговський вщент розбиває москалів. Ця перемога перекреслила Переяславську угоду. Андрусівське перемир'я 1667 р., укладене Московією з Польщею, фактично поділило Україну між двома державами внаслідок підступної зради Москви.

У 1685 р. – скасування автономної української церкви і встановлення контролю Московського патріарха не тільки над релігією, а й освітою та культурою України.

У 1693 р. – лист Московського патріарха до Києво-Печерської лаври про заборону будь-яких книг українською мовою.

1703–1720 рр. – десятки тисяч українських селян та козаків були насильно зігнані на будівництво Петербурга, 25 тисяч загинули від хвороб у тамтешніх болотах.

1708 р. – захоплення і зруйнування столиці Гетьманщини Батурина московськими військами, які вирізали більше 20 тисяч мешканців столиці та біженців, місто пограбували, а потім спалили.

У 1709 р. хан-цар Петро I Кривавий видав наказ страчувати кожного запорожця. Як писав свідок, кошовий Стефаненко, "товариству нашому голови обдирали, шиї на плахах рубали, вішали й інші тиранські смерті завдали, яких і в поганстві за стародавніх мучителів не водилося..."

У 1713 р. Московія наказом Петра I Кривавого привласнює собі нашу назву Русь – Русія – Росія, бо грецька назва Руси звучить як Росія. У такий спосіб завжди ворожі до Руси-України московити, основу яких складали угро-фінські та тюркські племена, а слов'янський елемент був не визначальним, шахрайством привласнили собі нашу тисячолітню історію і духовну спадщину. У них немає навіть національного символа.

У 1718 р. московити спалили архіви та книгозбірню Києво-Печерського монастиря, які збиралися понад 700 років і витримали навали монголів, поляків, татар. Зберігалося багато тисяч рукописних дорогоцінних манускриптів, писаних різними мовами, а особливо важливими були всі записи й документи, що стосувалися історії слов'янських племен.

У 1753 р. вийшов указ про заборону викладання української мовою в Києво-Могилянській академії, а згодом ще багато указів про заборону української мови і остаточний циркуляр міністра внутрішніх справ Валуєва 1863 р. (що української мови "не было, нет и быть не может"). Українську мову влада білої та червоної Росії забороняла 144 рази.

У 1764 р. – скасування гетьманщини, а в 1775 р. – Запорозької Січі.

Злочини, що чинила московсько-більшовицька влада в Україні в ХХ столітті, коштували нам більше 35 млн жертв. Ось такими були дружні, "братерські" обійми. Україна мусить виставити офіційний рахунок за все зло, заподіяне Росією упродовж століть. Нормальні дружні відносини з Москвою можливі лише після офіційного покаяння та визнання вами всіх злочинів проти українців і людства.

Господін президент, вам ще треба знати, що сотні років Москва знищувала й інші мови і створила міф про свою власну московську мову, присвоївши їй назву "російська" та доводячи, що вона є істинно слов'янською і першородною, а українська та білоруська є лише діалектами московської мови.

У 1957 році, в п'ятому номері журналу "Вопросы языкознания" на 67 сторінці були опубліковані дослідження московської мови, зроблені професором М. Фаснером. Він вибрав та проаналізував походження 10779 російських слів і дійшов висновку, що: 6304 слова або 58,39% запозичено з інших європейських мов; 1119 слів або 10,3% – невідомого походження; 3191 слово або 29,5% – українського походження; 72 слова або 0,8% – східнослов'янського походження; 93 слова або 0,9% – російського, тобто московського походження. Ось так утворився "великий могучий русский язык". Ніхто не знищив стільки мов, культур, народів, як Московія.

Господін президент, вам треба знати, що в Україні проживає близько 18% росіян, а не 18 млн. На 1941 рік росіян в Україні було 900 тисяч, а тепер – до 8 млн. А лише в одній Москві проживає більше 2 млн українців. У самій Російській федерації росіян 43%, близько 65 млн чоловік. З них близько 30 млн – українці або особи українського походження. Російський письменник і громадський діяч О.Солженіцин у своєму виступі в Хабаровську в 1994 році сказав: "Всё российское Зауралье, от бывших демидовских заводов до Камчатки, заселено зачастую больше чем наполовину украинцами. Тем не менее, у них хватает совести и такта не требовать второго государственного языка. В то же время такие требования раздаются практически во всех бывших советских республиках".

До 1930 року в межах Радянського Союзу було 77 млн росіян і 81 млн українців, а в 1988 році – 142,8 млн росіян і 41,7 млн українців. Як це могло статися, що за 50 років гарантованої рівности кількість росіян збільшилася в 1,6 раза, а українців – зменшилася в 2,2 раза? Вам, господін президент, треба знати, що з 1933 року в РСФСР був затверджений порядок, за яким українцем записували лише тих, хто народився в Україні. Так українці, які становили 80% населення Зеленого Клину, стали росіянами. У 1930–1947 рр. ліквідовані усі без винятку українські школи, середні спеціальні й вищі навчальні заклади та факультети, були закриті газети та видавництва на Кубані, в Сибіру, на Далекому Сході та інших землях, заселених українцями.

Нині відкрити українську школу в Москві нереально. А по всій Росії є всього-на-всього 12 українських шкіл.

Мені хочеться запропонувати вам, господін президент, ознайомитися з працями Миколи Костомарова, щоб ви переконалися, яка ментальність в українців, а яка – в росіян. Щоб ви знали, наскільки ми є різними народами. Збігнєв Бжезинський говорив: "Україна повинна сказати своєму молодшому братові – Росії, щоб той навчився в неї політичної культури. Росія – це справді молодший брат України. Для тих, хто знає історію". Чарльз Дж. Керстен, американський сенатор, 1962 р. висловився так: "Московські методи нищення українців такі немилосердні, що подібних в історії тиранії ніде знайти неможливо".

Це лише частина наведених фактів, а їх – тисячі тисяч. Якщо ви, господін президент, думаєте, що в нас спільна історія, що Москва принесла в Україну цивілізацію, освіту, культуру, розбудувала промисловість та ощасливила українців – то це звичайна брехня. Московія була і є країною міфів, і вам, сучасникам, належить довести, що ви – дійсно культурна та цивілізована країна. Так, як ви живете, – неможливо жити; так, як ви думаєте, – неможливо думати. Ми хочемо в нашій країні розмовляти нашою, дійсно слов'янською мовою. Ми хочемо вивчати справжню українську історію і творити свою зовнішню і внутрішню політику, виходячи з національних інтересів українців. Ми – європейці, й наш дім – ціла Європа. Ми будемо в Євросоюзі і НАТО.

З тієї моральної та духовної безодні, до якої ви потрапили, як свідчить історія, самі не зможете вибратися. Вас можуть врятувати сусіди, і в першу чергу українці та білоруси, яких ви називаєте "братами". Але позбудеться імперських звичок і амбіцій. Як мінімум, ви цього мусите хотіти, і як максимум – не знищувати тих, хто вам допомагає.

І насамкінець. Варто вам прислухатися до одного зі своїх тверезомислячих співвітчизників – С.Тетерина: "Ради всего святого на земле прошу вас, братья мои русские, угомонитесь, хватит нам "единой и неделимой", самой огромной и страшной! Пора, наконец, уважать и другие народы, особенно если мы пришли в их дом".

Господін президент, прочитайте цього листа, заспокойтеся і залишіть Украшу в спокої. Налагодьте добросусідські стосунки і дайте російським українцям все те, що мають росіяни в Україні. Платіть за базування ЧФ у Севастополі європейські ціни, не зазіхайте на ГТС. По-братськи поділіться золотим та алмазним запасом, що залишився від колишнього СРСР. Поверніть забрані гроші "Ощадбанку", віддайте 20% морського флоту України (що належав СРСР). А основне – поверніть Україні її етнічні землі: частину Курщини, Воронїжчини, Білгородщини, Ростовщини, Кубань. Проведіть демаркацію і делімітацію кордонів у цих межах між Україною та Росією.

Доведіть, що ви, господін президент, хочете добросусідських братерських відносин із українським народом.

м. Городенка
Івано-Франківської обл.



ВІТАЄМО!

ПОВАЖНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОБРАТИМА



27 вересня 2009 року Голові Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайлові Зеленчуку виповнюється 85 років

Життєвий шлях нашого побратима дуже складний. Доля судила йому пройти 11 років тяжкої збройної боротьби проти двох запеклих окупантів – гітлерівської Німеччини та московської червоної "імперії зла", камеру смертників, майже 17 років мордовських таборів та багатолітній таємний і явний нагляд КДБ. Одначе дух одвічної стихії, що визволив нас від неволі та поставив на грані двох світів творити нове життя, і донині наповнює мужнє серце цього чоловіка, серце, що ще в юнацькі роки загорілося смолоскипом великої жертовности і любови до рідного краю.

У 14 років Михайло Зеленчук став членом "Просвіти" на Фентералях, де він народився 27 вересня 1924 року. "Просвіта" заклала той наріжний камінь потягу юнака до знань, рідного слова, книжок. Як стверджує сам ювіляр, саме потягу до книжок він завдячує всьому, що осягнув у житті.

З проголошенням 30 червня 1941 року Акту відновлення Незалежности України юнак вступає до організованої сільської "Січі", а потім у підпільну організацію "Юнаки". Під час німецької окупації Зеленчук, як станичний "Юнаків", за наказом районного Проводу ОУН організував спостережні чати (стійки) в с.Зелена, де постійно чергували його підлеглі юнаки і в разі наїзду гестапівців ударом молота в залізну рейку, підвішену на липі, сповіщали село про наближення лиха, і люди рятувалися втечею в гори. У березні 1944 року станиця разом з ополченцями села брала участь у розгромі німецького гарнізону, який охороняв нафтопромисел у с.Битків, що біля Надвірної – здобуто зброєю були озброєні дві вишкільні сотні УПА. Навесні 1944 року, коли німецькі та угорські солдати в безладі відступали, М.Зеленчук зі своєю групою юнаків влаштовували засідки, роззброювали ворога, а здобуту зброю передавали в частини УПА.

– Що то була за радість, – каже ювіляр,– перша здобута зброя, перша невеличка перемога!

У червні 1944 року Михайла Зеленчука як випробуваного в боях юнака прийняли у члени ОУН і направили в сотню "Іскри", де він під псевдонімом "Деркач" пройшов повний військовий вишкіл. У липні цього ж року в складі тієї ж сотні брав участь у бою з німцями під час великої німецької облави у Чорному Лісі – бій закінчився повною перемогою. Наприкінці вересня 1944 року, після боїв на Малиновицях, брав участь у рейдовому поході сотні Тернопільською та Івано-Франківською областями. У грудні 1944-го був поранений, після лікування перейшов у курінь Луки Гринішака – "Довбуша", де був ройовим, чотовим, бунчужним, а після реорганізації куреня в 1949 році призначений районовим референтом інформативної служби Надвірнянщини. У 1952 році, до 10-ліття УПА, командувач Четвертою округою "УПА-Захід " полковник Грім – Микола Твердохліб нагородив його медаллю "За боротьбу в особливо тяжких обставинах" і підняв військовий ступінь із старшого булавного до хорунжого УПА. Одинадцять років бойового підпільного життя в Карпатах – це і радість боротьби, і тверда крицева віра в перемогу, це і довгі, холодні та голодні зими, це і смерть, що заглядала у вічі, та виснажлива щоденна праця підпільних буднів, плече побратима, скупі чоловічі сльози та гіркота втрати полеглих вірних товаришів, а це зрада... на провокативному зв'язку (8 травня 1955 року, в неділю, підступно схопили хорунжого УПА Михайла Зеленчука в рідному селі). В лютому 1956 року – вирок "трійки" військового трибуналу Прикарпатського округу (суддя Карплюк) – розстріл. Сто днів, сто ночей, щохвилинне чекання смерти. Кожна мить, як остання, кожна година, як роки, день – вічність. Через три місяці розстріл замінили на 25 років концентраційних таборів суворого режиму. Важка виснажлива робота, голод і холод, радість спілкування з друзями, однодумцями, елітою української інтелегенції. Шістнадцять років і сім місяців пробув М.Зеленчук у Мордовії у Дубровлагу. І кожну вільну хвилину, перебуваючи в тому пеклі, вчився, наздоганяв те, що не встиг в юні роки. Друзі з концтабору пам'ятають Михайла завжди з книжкою. І коли в законодавстві найвища міра ув'язнення була замінена з 25 на 15 років, 1 грудня 1971 року М.Зеленчук був звільнений з ув'язнення.

Поселився в м. Івано-Франківську, одружився з каторжанкою, працював столярем побутової служби, постійно перебував під наглядом КДБ.

Прийшли часи так званої "перебудови", і Михайло Зеленчук разом зі своїми однодумцями активно долучився до політичного й громадського життя. Вступив одразу у Гельсінську Спілку, котру очолював тоді Левко Лук'яненко, у "Меморіал" та Народний Рух України, в якому був членом крайового Проводу. В 1990 році Михайло Зеленчук згуртував однодумців і створив братство вояків УПА "Карпатського краю", яке одноголосно обрало його першим Головою. Наприкінці квітня 1991 року організовує у Львові перший Всеукраїнський збір вояків ОУН-УПА. Тоді і було створено Всеукраїнське Братство вояків УПА, що згодом дістало назву "Всеукраїнське Братство ОУН-УПА ім. генерал-хорунжого Романа Шухевича – "Тараса Чупринки", головою якого обрано Михайла Зеленчука. На цьому посту ювіляр працює й донині. І знову самовіддана праця на ниві відродження, щоденна, наполеглива на радість друзям і однодумцям. Добрий організатор, ініціативний, повний енергії і цікавих задумів, Михайло Зеленчук підняв авторитет Всеукраїнського Братства ОУН-УПА. Про Братство заговорили не тільки в Україні, а й у всьому світі, коли Зеленчук провів переговори із французькими ветеранами Руху Опору і уклав та підписав "Договір Особливого Гостя", на базі якого в лютому 1995 року відбулася подія, яка мала неоціненне значення – Братство прийняли до Конфедерації Європейських ветеранів Другої світової війни, і таким чином вся Європа визнала національно-визвольну боротьбу ОУН-УПА. Це також заслуга Михайла Зеленчука, його невсипущої праці за роки існування Братства.



Юрій ШУХЕВИЧ та Михайло ЗЕЛЕНЧУК. Київ, 2007 рік.

Михайло Зеленчук – один з ініціаторів скликання і проведення 28 березня 1992 року Першої Конференції Націоналістів України в Києві – і він урочисто її відкрив. Автор спогадів про політичну і бойову діяльність вояків УПА – ("Майстри кривих дзеркал", "Останні Сальви", "В'язень на букву "Z").

Треба віднести до активу Зеленчука й таку вагому справу, як спорудження Будинку українського інваліда у м.Моршині Львівської области, що сьогодні має назву "Говерла". Цей Будинок став достойним пристанищем для достойних синів України, рідним гніздом бандерівців. Це його місія – на схилі літ дбати про людей, забутих своєю Батьківщиною!

Знають Михайла Зеленчука й за кордонами України, він підтримує широкі зв'язки з українською діаспорою в різних країнах світу. Особливо велику втіху ювіляру приносять виступи перед молоддю, і, незважаючи на величезний віковий бар'єр, молодь знаходить про що поговорити з сивовусим ветераном. Активно підтримує Михайло Зеленчук і навчальні заклади.

Не байдужа п. Михайлові і сьогоденна політична справа, він завжди на передньому фронті виборчих кампаній в усій Україні, де діють осередки Братства ОУН-УПА. Він дає конкретні інструкції для роботи (і його досвід роботи на ниві пропаганди української державності важко переоцінити). Незважаючи на поважний вік, він працює усюди, де необхідна робота з утвердження незалежности й державности України.

За активну діяльність на посаді Голови Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук неодноразово нагороджувався грамотами та медалями від адміністрацій та місцевих рад різного рівня. Нагороджений він також у 1992 році Срібним Хрестом Заслуги та у 1999 р. Золотим Хрестом Заслуги від об'єднання колишніх вояків – українців Великобританії. У січні 2008 року Президент України Віктор Ющенко нагородив Михайла Зеленчука орденом "За заслуги" ІІІ ступеня.

Шановний Провіднику, дорогий друже – побратиме! Бажаємо тобі життєвої снаги у подальшій праці для зміцнення нашої Держави, для єдности в нашому Братстві, для об'єднання українців цілого світу! Здоров'я, мужности, витривалости! Щастя від здійснених мрій і планів, успіхів у всіх починаннях!

Ми, скріплені присягою роботи на величну справу Української держави, завжди будемо підтримувати тебе і вірно йти за тобою для утвердження тої України, про яку ми мріяли, яку виборювали! За Українську Україну!

Слава Україні! Героям Слава!

Від імені друзів і побратимів

Орест ВАСКУЛ,
голова Київського крайового
Братства ветеранів УПА



Попереду з автоматом у руці "Деркач" – Михайло ЗЕЛЕНЧУК, позаду "Яркий" – Ярослав ОБРУБАНСЬКИЙ. Останній знімок у підпіллі у липні 1954 року.

Ярослав СВАТКО



УРОКИ ІСТОРІЇ

ДИВІЗІЯ "ГАЛИЧИНА" і сучасна національна політика

Кожної річниці дивізії "Галичина" в українському суспільстві активізуються дискусії про місце цього військового формування в нашій недавній історії. Не стала винятком і 65-та річниця бою під Бродами. Ветерани збиралися у місцях боїв, відправлялися панахиди по загиблих, політики давали оцінку подіям Другої Світової війни. Що стосується історичного бачення, то науково точну, документально аргументовану оцінку діяльности дивізії дав професор Володимир Косик у своїй історичній довідці "Про дивізію "Галичина" в "Шляху Перемоги" №30 (2875) від 29 липня ц.р. Остаточний висновок історика – "Дивізія і УПА – це дві окремі формації і дві окремі справи, яких зводити до одного знаменника і ставити поруч таки не можна". На жаль, причини появи цієї статті та деякі неявні послання можуть бути незрозумілими для непідготовленого читача. В тексті статті є одне посилання на документ 65-річної давности, яке частково вказує суть проблем, пов'язаних з Дивізією, в інформаційній війні навколо фундаментальнішого питання – права українського народу на власну державність: "На думку ОУН Бандери... проект створення Дивізії є шкідливим і для української національної справи на міжнародному полі, бо більшовицька пропаґанда буде це вживати як доказ, що український рух створений німцями".

Сьогодні ми можемо констатувати, що люди, які в ім'я української незалежности кинули виклик двом найбільшим потугам в Європі, бачили поле інформаційного бою на багато років уперед. Основним прийомом очорнення українського визвольного руху російською імперською пропагандою є зумисне змішування боротьби УПА за визволення з німецькою війною проти СРСР, з метою поставити у свідомості людини, яку годують цією інформацією, знак рівности між ОУН і німецьким нацизмом. За прикладами далеко йти не треба – хто, коли і за якої нагоди пускав у обіг пропагандивні штампи "гауптштурмфюрер СС Шухевич"та "Леґіон СС Нахтігаль" – згадайте, і матимете часткову уяву про те, як використовується схема, про яку ідеологічно-інформаційна служба ОУН попереджала нас 65 років тому. Ми можемо скільки завгодно говорити, що створені Москвою інформаційні привиди – це брехня і брудна пропаганда, але ці привиди матеріялізуються в інформаційному розколі нації, і як результат – гальмують поступ нації внутрішнім безплідним і безпредметним протиборством. І це одна з основних причин, що спонукала нашого визначного історика перейнятися проблемами історичної правди про Дивізію.



Однак справа не лише в історії, точніше, не лише в історії третього Райху та СРСР. Проблема в українцях. Незважаючи на негативне ставлення ОУН до Дивізії, вона не просто була створена – до неї цілком добровільно, і навіть з кращими намірами, записалося більше волонтерів, аніж вона могла прийняти. Це не означає, що ми мали б ставити під сумнів політичну позицію Проводу під керівництвом Романа Шухевича – ба більше, ця позиція мала б бути для нас дороговказом і сьогодні. Але ми не можемо будувати Україну без українців. У 1943-му ОУН, побачивши, що процес іде не зовсім так, як хотілося б, не відкинула українців, які пішли в Дивізію, а працювала з ними, і тому були такі, що пішли з Дивізії в УПА. А ті, які відступили в американську та англійську зони й опинилися в еміґрації, не просто залишилися українцями – вони стали активними борцями за українську незалежність в країнах свого поселення, і таке швидке визнання нашої державности на міжнародному рівні після референдуму 1991 року – багато в чому їхня заслуга. Вони були послами України у вільному світі тоді, коли вільної України не було – це був їхній фронт боротьби за Україну. Вони стали об'єктом інформаційних атак тому, що успішно тримали цей фронт – від закінчення Другої Світової і до проголошення Незалежности. Те, що в молодості вони воювали "не в тій армії" – наслідок нашої бездержавности. Була б Українська Держава – воювали б у тій, що треба. Кому потрібен наочний приклад вартости власної держави для народу – то ось він, у їхніх долях, як наука для наступних поколінь, чим може обернутися бездержавність.

Але в чужій армії вони були солдатами, а не карателями, і якщо КДБ не довів Дивізію до міжнародного трибуналу тоді, коли СРСР був на вершині своєї могутности, значить, розмови про "злочини Дивізії" є звичайними вигадками радянської пропаганди, а висновки комісії Дешена є фінальною крапкою судових розслідувань про діяльність дивізійників. Спадкоємці КДБ підштовхують і далі підштовхуватимуть нас до того, щоб ми відмежувалися від цих ветеранів Другої Світової. Що ж, можливо для когось це буде останнім аргументом, що треба зробити якраз навпаки. Для будівництва України нам потрібні всі українці, які стоять на державницьких позиціях, адже боротьба ще не закінчилась. Витягнута з історичних запасників теза місіонера імперії Гундяєва "айн кірхе – айн фольк" недвозначно заперечує право українців на окремішнє національне існування і обіцяє нам жорстке протистояння саме в цьому питанні.

Повертаючись до статті професора Володимира Косика, слід відзначити ще один суттевий момент: його як історика турбують спроби "уважати її "воюючою стороною" на рівні з УПА". Стверджуючи недоречність такого знаку рівности, професор наводить багато історичних документів, однак справа не в минулій історії, а в майбутній. Так, Дивізія була складовою частиною німецьких збройних сил, так, вона приймала німецьку присягу. Але це історія, яка вже відбулася, і не зміниться, а нам важлива та історія, яку творитимуть українці в майбутньому.

Здається, уже не викликає заперечень теза, що причиною невдачі національної революції 1917–22 рр. була насамперед ідеологічна каша в головах провідників тієї революції. Зокрема, наївна віра, що власну незалежність можна здобути, воюючи в чужих арміях. Ціна такої хибної ідеології занадто висока, та й вона вже один раз заплачена, і ціна її – Голодомор. Тож, мабуть, не варто експериментувати з майбутньою історією нашого народу. Ідейні орієнтири українських державників у Другій світовій війні прості, недвозначні і не заплутані. Це Акт відновлення Української Держави, який не був відкликаний її провідниками, і за який заплачено життям багатьох українських патріотів, знищених гестапівцями. Це Українська Повстанська Армія, яка є логічним наслідком Акта 30 червня. Вона створена до Сталінграду, вояки УПА складали присягу Україні, вони не капітулювали, але пронесли ідею української державности через радянські концтабори, і ми маємо сьогодні державу під тими символами, за які й вони воювали. Це ОУН, яка ствердила, що народ може здобути власну державу виключно завдяки власній силі й рішучості. Цих ідейних орієнтирів цілком достатньо, щоб скласти правильну лінію боротьби за державу у всі часи, і було б шкідливо замакітрювати голови провідникам, які прийматимуть історичні рішення, марними надіями на "доброго цісаря", "старшого брата" чи навіть НАТО. В майбутній історії буде ще немало нових мюнхенських змов чи пактів Молотова-Ріббентропа, коли сильні торгуватимуть інтересами слабких, і від цього є лише одна ґарантія – бути сильним самому. А корені державної сили лежать в ідейній площині. Коли вмирають ідеї, розвалюються наймогутніші імперії.

Сказане не означає, що дивізійники не заслуговують на пошанівок від України. Опинившись на еміґрації, вони, скільки могли, боролись за ще ненароджену Українську Державу. Боролись тоді, коли мало хто вірив, що вона буде. Вони зробили внесок, якого, крім них, ніхто й не міг зробити. Врешті, вони теж прийняли присягу Україні, про що нам нагадує професор Косик, але не як дивізія "Галичина", а як Українська Національна Армія. Тож треба визначити пріоритет первинних речей в оцінці діяльности дивізійників для України і називати ці речі своїми іменами. Присяга Україні – первинна. Праця для України – первинна. Можливо, якби саме про це прямо говорили ті, хто прагне відзначити дивізійників, професору Косику не було б потреби писати свою історичну довідку про Дивізію саме тепер.

Юрій ЛИСЕЦЬКИЙ



СВІТЛО І ТІНЬ

ПРАВНУКИ ПОГАНІ...

Тут, на могилах, виросли будинки,
І квіти тут, дитячий сміх луна, – життя.
Лиш серце тихо завмирає в того,
Хто пам'ятає кладовище,
Яке пішло у вічне забуття.

Уривок з вірша костопільчанки Галини Нікіфорової в епіграф вибрав невипадково, адже в Костополі місць варварського ставлення до пам'яти предків чимало. В даному випадку йшлося про долю кладовища, на місці якого нині височить дев'ятиповерхівка, про місце розташування якої костопільчани так і кажуть: на могилках. Не знаю, чи багато щастя-радости в тому будинку, але негаразди на зразок вбивств чи жахливих самогубств вистачає. Дивуватися, власне, не доводиться, бо навряд чи в часи радянської влади можливо було висвятити це місце під спорудження житлового будинку. Сумніваюся, що за церковними канонами це можливо взагалі. Ось так, на мою думку, реальний вандалізм впроваджувався на державному рівні.

Нещодавно мою увагу знову привернув самотній хрест, що вже чимало років стоїть у лісі в районі колишніх "сортнасінняовочі" та "райагрохімбуду". Колись тут була огорожа, тепер лише хвіртка лишилася. Замислився: а що він символізує? Якщо це місце поховання, то хто лежить забутим у цій місцині? Отож і взявся з'ясувати факти, що допомогли б встановити істину й відновити справедливість. Ніхто з місцевих краєзнавців допомогти мені не зміг. Проте, діючи наполегливо, я все ж відшукав у Костополі людей, котрі знають історію спорудження хреста. Тепер я точно знаю, що там покояться останки жертв фашистського окупаційного режиму, розстріляні в роки Другої світової війни. З'ясував це, звернувшись по допомогу до голови Братства вояків УПА пана Романа Плескача, котрий підказав, з ким маю зустрітися для встановлення істини. Виявилося, що в тій братській могилі є й останки рідних мого доброго знайомого Павла Холода як по материнській, так і по батьківській лінії.

Фашисти, як відомо, не скупилися тут на свинець. Свідки тих подій кажуть, що тіла земляків лежать у двох ямах в радіусі щонайменше п'ятдесяти метрів від встановленого хреста. А ось число розстріляних, за словами очевидців, різниться. Одні кажуть, що їх там кілька десятків, інші – кілька сотень.

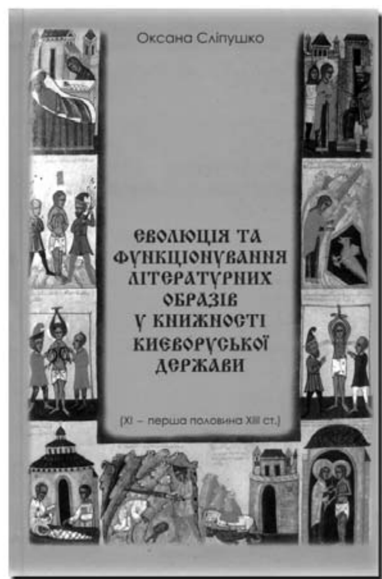
Зрозуміло, що фашист – військовий злочинець. Без сумніву, злочинцями є й "визволителі", які замість того, аби вшанувати пам'ять загиблих, звели на місці поховання не тільки вагову, а й... туалет. Щодо національности загиблих, то ніхто не має сумніву, що переважна більшість з них – українці. Щодо євреїв – сумнів бере, бо якби вони там були, то їхні брати-родичі-одновірці давно звели б тут меморіал!

А як же ми? І ми до певної міри злочинці, бо не намагаємося встановити історичну правду. Є серед нас громадяни, які з року в рік відвідують це місце, обрамляють хреста віночками, моляться тут за упокій душ невинно убієнних людей, плачуть від туги-печалі, а ще від тієї несправедливості, яка шпигає серця живих родичів не гірше свинцевої кулі. Звертаюся до них з проханням: не мовчіть, зверніться в редакцію газети "Костопіль-центр", де вам на професійному рівні допоможуть встановити хронологію подій буремних воєнних днів, які забрали ваших батьків, дідів, родичів, друзів, коханих. Страшно усвідомлювати, що не стане вас, і згине пам'ять, порветься ниточка, що пролягає з минулого у майбутнє, задихнеться правда, затопчеться справедливість, відвернеться від нас Господь. Переконаний, що всі ми зробимо добру справу, гуртом узявшись за приведення до належного стану місця поховання рідних нам по духу людей.

 ЩОЙНО З ДРУКУ

УКРАЇНСЬКА КНИЖКА ЕПОХИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ

(Оксана Сліпушко. Еволюція та функціонування літературних образів у книжності Києворуської держави (X – перша половина XIII ст.). – К.: Аконіт, 2009. – 416 с.)



Рада МИХАЙЛОВА,
мистецтвознавець,
кандидат історичних наук

З проголошенням незалежности України розвиток медієвістики, яка розвивалася з XIX століття, стає більш динамічним. Визначальними на цьому шляху в літературознавстві стали праці Л.Махновця, зокрема його переклад на сучасну українську мову "Літопису Руського" та монографія про автора "Слова о полку Ігоревім". Хоча до цього часу докторських і кандидатських дисертацій із літератури Середньовіччя дуже мало. Також нечисленними, зокрема порівняно з російськими, є монографії на теми з літератури Київської Руси. У цьому плані наукова монографія Оксани Сліпушко "Еволюція та функціонування літературних образів у книжності Києворуської держави (X – перша половина XIII ст.) є цілком новаторською та актуальною. Обрана тема, поставлена проблематика і методи її вивчення відрізняються суто новаторським підходом. Авторка наголошує на тому, що києворуська писемність належить до середньовічних літератур і входила до контексту греко-слов'янської культурної спільности.

Однією з дискусійних проблем у медієвістиці є проблема періодизації книжности Київської Руси. Оксана Сліпушко подає та обґрунтовує авторську періодизацію доби українського Середньовіччя. На її думку, ця література поділяється на два періоди: Раннє Середньовіччя (від 988 року до початку XII ст.) і Високе Середньовіччя (XII – перша половина XIII ст.). О.Сліпушко доводить, що риси літературних образів Раннього Середньовіччя визначаються осмисленням християнства, адаптацією та пристосуванням його до давньоруського культурного контексту; прагненням руських книжників не тільки наслідувати візантійську духовність і культуру, а й творити власну, орієнтуючись на зразки першої; залежністю літератури від державної політики й ідеології, їхнім безпосереднім взаємозв'язком і взаємодією; розвитком монументального стилю, що часто поєднується з рисами стилю орнаментального; творенням нового типу образу. Ці засади дослідниця цілком правомірно та обґрунтовано вбачає у творчості Іларіона, Григорія, Луки Жидяти, Феодосія Печерського, Нестора, Якова Мниха, Данила Паломника, в літописі "Повість врем'яних літ".

Специфіка образів давньоруської літератури Високого Середньовіччя, як доводить дослідниця, визначається домінуванням орнаментального стилю, символізму, алегоризму; прагненням пояснити й усвідомити приховану суть речей у книжності; посиленням індивідуального начала у літературі; символічною інтерпретацією Святого Письма; поглибленням гуманізму у книжності; доведенням святості місця через житія святих в агіографії; розвитком аскетичних мотивів у письменстві. Парадигма пам'яток цього періоду представлена творами Володимира Мономаха, Клима Смолятича, Кирила Турівського, Данила Заточника, анонімними творами: "Слово про князів", "Слово о полку Ігоревім", "Слово о погибелі Руської землі", Київським і Галицько-Волинським літописами, Києво-Печерським патериком. Таким чином у монографії подано масштабну парадигму оригінальних і писемних пам'яток Раннього і Високого Середньовіччя.

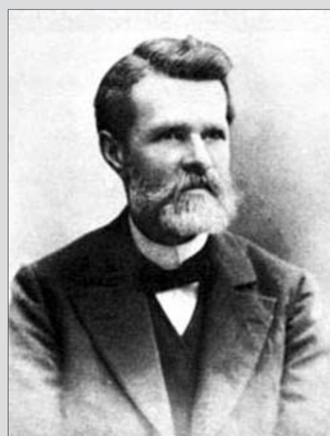
Авторка стоїть на тому, що українська середньовічна книжність творилася у трьох головних осередках книжности: книжники кола Ярослава Мудрого (книжники Софійського гуртка), книжники Києво-Печерського монастиря, книжники Видубицького монастиря. Оксана Сліпушко називає представників усіх осередків, визначаючи специфічні риси кожного з них. Новаторським є авторський аналіз системи образів руської агіографії, персонології "Літопису Руського", руської моделі образу в літописанні й авторських творах, еволюції образу автора у середньовічному письменстві. Заслуговує на увагу представлення жіночого типу святости, який Оксана Сліпушко аналізує на прикладах образів княгині Ольги та черниці Фросини. Досліджуючи "Літопис Руський", авторка наголошує, що образи літописів "Повість временних літ", Київського і Галицько-Волинського репрезентують руський етнотип, який втілюється в постатях правителів як найбільш яскравих представників тогочасного суспільства.

По-новому О.Сліпушко досліджує образ автора в епоху Середньовіччя, наголошуючи, що ця література не була безособистісною, а мала яскраво виражені вияви особистісного й індивідуального первнів. Авторка на основі аналізу великого масиву книжних пам'яток виділяє такі типи образу автора: автор-літописець (творець літопису), автор-проповідник (творець проповіді), автор авторських творів (творець суто авторського твору), автор-агіограф (творець житія). Дослідниця аналізує структуру кожного типу образу, визначає його специфічні риси. О.Сліпушко спростовує тезу про те, що література доби Середньовіччя була цілком і повністю "імперсональною". Дослідниця обґрунтовує власну наукову позицію, стверджуючи, що образ і позиція автора у середньовічному письменстві є досить вираженими і промовистими.

Монографія Оксани Сліпушко – нове слово в українській медієвістиці, результат тривалих студій дослідниці над книжними пам'ятками Київської Руси. Дослідження "Еволюція та функціонування літературних образів у книжності Києворуської держави (X – перша половина XIII ст.)" є суттєвим внеском у розвиток сучасної філологічної науки, засвідчує її поступ і наукову динаміку.

"УСЕ ВІН БАЧИТЬ, ВСЕ ВІН ЧУЄ..."

З плином часу творчість видатного українського письменника Івана Нечуя-Левицького не втрачає своєї цінности, а стає ще актуальнішою. Нові покоління відкривають у його оповіданнях, повістях, романах, літературознавчих і політологічних розвідках все нові дивовижні грані. Нечуєві шедеври – джерело глибоких роздумів поетичного натхнення.


І.НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

БЕНТЕЖНІ ТВОРИ

Ранок, свіжий і росяний, саме розгорювався. На самих вершечках усіх золотих хрестів старого Києва, на високих горах, з'явились червоні, як жар, проміння, а Поділ лежав сонний під горою в глибокій темній тіні.

"Хмари"

В ярах Подолу, в чагарах
Ще привиди нічні чигають,
А на Горі, на куполах,
Вже промені ранкові грають,
Стає рожевішим туман
І розвівається потроху...
В глибоких роздумах Іван
Вдивляється в свою епоху.
Кругом, куди не подивись,
Воздвиженських брудні лаписька
Вбивають цвіт, яким колись
Земля пишалась українська.
Хоч може іноді й туляк
Про Сагайдачного співати,
Московським прихвоснем подляк
Довіку буде заливатись.
Та Радюки вже почали
Свою роботу комашину
І ждуть, щоб разом з ними йшли
Усі, хто любить Україну.
Душа Іванова вбира
І тіні, й промені тремтливі,
І з-під натхненного пера
Виходять образи правдиві.
Душа, немов з водою буй,
З народом днює і ночує,
І взявши псевдонім "Нечуй",
Усе він бачить, все він чує.
Нарешті і для нас настав
Прозріння час і непокори.
Підносять дух визвольних лав
Левицького бентежні твори.

КАЗКОВІ ДВЕРІ

Підступно розлучені з коренем рідним,
Блукають навколо духовні каліки,
У світі бездушнім порідням безплідним
Зникають вони, пропадають навіки.
Коли це дивлюся: мій давній знайомий,
Який ще недавно бродив, спотикався,
Чистенький, усміхнений вийшов із дому
І в бібліотеку, щасливий, подався.
– Я, – каже, –
з Нечуєм-Левицьким зустрівся,
Якого ми в школі вивчали замало!
Тепер я, неначе з гори народився,
Змістовним і світлим життя моє
стало.
Навіщо лиху споживати сивуху,
Для чого вдихать чад Сибіру чи прерій,
Коли у скарбницю народного духу
Казкові Нечуй відчиняє нам двері?
Навіщо нам слухати брехні чужинські,
Що вносять заразу до рідної хати,
Як маєм перлини такі українські,
Що цілу планету могли б лікувати?
В книгарню розумний сусід поспішає,
А я, щоб очистить духовності ріки,
Усім, хто хворобами віку страждає,
Порадити хочу Нечуєві ліки!

Василь ЗАЄЦЬ

Найбільші неприємності спадають на долю українців значною мірою від того, що через тривалу бездержавність та підневільний стан розшматованої української Вітчизни по чужих імперіях значна частина українства втратила національний інстинкт (потребу, необхідність) – знати історію своєї нації. Вже багато років не сходить з думки шукання способу – яким чином заохотити своїх братів і сестер українців узнати свою правдиву історію, вичавити з себе нав'язану і втовкмачену в наші голови окупантами України сфальсифіковану ними на свою корись нашу історію; більше того – виробити в собі стійку відразу до ворожих версій-фальсифікацій нашої історії. Як повернути національний і державницький інстинкти, відірвати від рабської звички поневоленої людини бути зігнутою і дбати лише про "кусок хліба", який у бездержавної нації легко відібрати, прирікаючи її на голод?!

Микола БІЛИЙ,
політолог



УКРАЇНСЬКИЙ ВЕКТОР

ІСТОРІЯ – НА ТЕЛЕЕКРАНІ

Про необхідність популярного викладення нашого минулого

Свого часу навіть спробував подати у формі віршованої "Казки для українського юнацтва (Історія українського національного духу)" досить стисле, емоційне викладення нашої історії останнього тисячоліття (надрукована в збірнику "Актуальні роздуми", КУН-2002 р.). Але 300 примірників збірника на рівні самвидаву задачу не вирішують.

Останнім часом мене не залишала ідея створення багатосерійного мультфільму, в якому б на телеекрані на фоні географічної карти Європи або Євразії відображався б історичний процес на теренах Української землі. Дихали б межі нашої держави (наших державкнязівств) на тлі етнічної нашої землі, різнобарвні малюсінькі фігурки людей, тварин, рослин, рельєфу, будівель, засобів транспорту і ведення війни та господарювання тощо в динаміці відображали б історичний процес: зміни природи, способів господарювання, суспільної організації життя, протікання війн, міграцій, скажімо, з часу наступу льодовика до теперішнього часу. Серіал можна зробити захоплюючим. Фільм прикував би увагу всіх. Ще б пак... Легко, цікаво, видовищно дізнатися про свою історію за десятки тисяч років.

Можливо, так і не наважився б поділитися цією ідеєю з широким загалом, якби...

Майже готовий сценарій такого мультфільму уже написаний і опублікований у двох унікальних книгах Миколи Галичанця – "Українська нація" і "Наш український Крим" (Мандрівець, Тернопіль, 2005 і 2007 роки, відповідно лише по 2000 примірників). Це якщо не вповні сценарій, то матеріал, максимально підготовлений до екранізації.

Сорок тисяч років історії висвітлює охоплений у книгах матеріал. Сам автор скромно називає цей матеріал "краєзнавчими ведами (знаннями) автора". Але це не так. Перед читачем протікає логічна і фактологічна послідовна і цілісна картина тисячолітнього буття нашого народу на нашій етнічній землі. Логіка цілісности і цілісність логіки вражають. Стверджую це як шкільний учитель історії. Чотири роки довелося викладати історію (з 5-го до 11-го класу) у роки, коли тричі змінювалась програма (програми 1992, 1996, 1998 рр.) і підручники (навчальні посібники). Довелося спостерігати, як українсько-радянсько-імперські історики в уже вільній Україні виповзають із шкаралупи страху звинувачення в "буржуазному націоналізмі" та (ніби озираючись, чи ще не увірвались в Україну московські танки з ордами кадебістів) поступово, від програми до програми, збільшують порції правди з української історії в підручниках і посібниках; та як люто протестує Москва і її "п'ята колона" в Україні проти того ще тюремного пайка правди. Микола Галичанець здійснив подвиг цілого життя: фактично в підпіллі впродовж 30-ти років зібрав і опрацював цілющий для української нації і держави джерельний історичний матеріал і подарував своєму народові названі вище унікальні книги, не оглядаючись ні на що і ні на кого, хіба що на Бога. Знайдуться в Україні "толочки" (які сьогодні підміняють московських кадебістів), котрі звинуватять Миколу Галичанця в націоналістичній міфотворчості. Їм, колишнім парторгам КПРС, мабуть, заказано (закодовано до смерти) не збагнути, що історія врослого в свою землю незмінно впродовж десятків тисяч років народу з континуальним процесом етногенезу – це справді космічний "міф", сплетений із реалій. Полюбляють імперсько-більшовицькі академіки уколоти ще й докором за дилетантизм.



Справа ж, як правило, в подібних випадках і не в міфах, і не в дилетантстві. Справа в звично-імперському праві сили. Тією силою за неправду вбивають, а за правду б'ють підневільну націю. Бо визволення підневільних націй без своєї правдивої історії і закличного до визволення національного міфу не буває. А визволення підневільних – смерть імперії. Підневільний народ, історію якого йому пише і тлумачить імперська метрополія, приречений на загибель! І хіба не живе водночас з убивством і асиміляцією підневільних народів не просто міф, а злочинний міф, скажімо, спадкоємиці Золотої Орди – тюркської Московії, метрополії імперії зла? Живе! Нахабно-злочинний, всуціль сфальсифікований. Тож не варто звертати увагу на толочків.

Книги Миколи Галичанця сильні аналітичністю, глибиною висновків, самобутністю мислення. Варто було б історію України викладати в школах за цими книгами. А поки що необхідно негайно перевидати ці книги достатнім тиражем для забезпечення ними учнів за програмою додаткового читання. Реалізація ж ідеї телевізійного навчального серіалу мультфільмів з історії України для юнацтва і дорослих за цими книгами кардинально змінить парадигму суспільно-історичного мислення на користь української нації та її держави.

ПРИМІТКА

Книги Миколи Галичанця дісталися мені коли вже здійснювалася публікація в декількох українських газетах моєї статті, що стосується відносин українства з кримськими татарами і московством. Вони були захватно прочитані. Оскільки цей допис-пропозиція подається для публікації в ті ж газети, є дуже доречним процитувати тут одну сторінку матеріалів М.Галичанця, яка стосується теми тієї моєї статті, та й для презентації дискурсу М.Галичанця (йдеться про Крим):

"1783 року на території всього (у тому числі поза півостровом) Татар-Ханату жили 1 мільйон 235 тисяч українців, 650 тисяч татарців, 36 тисяч представників інших національностей. На самому півострові жили 900 тисяч українців і 110 тисяч татарців.

Страшна трагедія почалася для українців півострова у 1784 р. (1783 р. – ліквідація московською імперією Татар-Ханату. – **Авт.**). *Російська військова хунта, яка мала владу на півострові, почала примусову і насильницьку депортацію українців за його межі.*

Ще 1780 року московська рать-орда депортувала з півострова в Правобережжя і Лівобережжя 120 тисяч бранців-українців. Це можна було вважати гуманним актом великороської хунти, адже бранців визволяли з рабства. В супроводі московської рать-орди звільнених виводили за Перекоп до ріки Кінка і там відпускали. Але насторожувало те, що тоді ж разом з українцями-бранцями депортували і не бранців українців, еллінців, вірменців, арабців, караїмців та інших нацменшин у колишнє Запоріжжя, а також Передкавказзя. Це були переважно ремісники, торгівці та купці. У такий спосіб можна було усунути конкурентів для майбутніх великороських торгівців і купців, які мали прийти їм на зміну. Те саме колись зробила османська орда у 1475 р., продавши купців-генуезців у рабство, передавши їхнє майно купцям-османцям і купцям-євреям за великі й малі хабарі.

Влада Російської імперії добре знала, що півострів з незапам'ятних часів заселений українцями, що це їхня земля: українці повсякчас будуть думати про своє визволення з-під колонізаторства, маючи право утворити на своїй землі якщо не незалежну державу, то хоча б автономію.

Це, зокрема, показали події 1774 року, коли стало зрозумілим, що півострів, відібравши його від Османії і Татар-Ханату, завоювала Росія. Тоді Січ просила включити півострів до складу Землі Війська Запорізького, бо півострів входив до Запоріжжя повних 100 років (після вигнання золотоординців у 1363 році до колонізації його малоногайтатарцями в 1464 році). Адже українські полки, запоріжці та їхній флот відіграли вирішальну роль у російсько-османській війні за півострів. Але Російській імперії півострів був дуже потрібний для імперіалістичних завоювань у Чорномор'ї. Вимога-прохання Січі передати їй півострів була однією з головних причин її ліквідації в 1775 році.

Отже, Російська імперія найпростіший вихід із ситуації бачила у депортації всіх українців з півострова та заселенні його великоросами. Таке рішення було прийняте. Російська хунта дала завдання своїй рать-орді депортувати насамперед українців.

Депортація почалася у 1784 р. Загони московської рать-орди приходили насамперед до українських сіл, вимагали від мешканців збиратися, забирати майно і залишити півострів. З великим розпачем, сльозами і ненавистю до великоросів-колонізаторів виконували українці цей наказ. Ті, хто мали коней (якщо їх ще не забрали татари), готували вози, складали, що можна було вмістити. А більшість запрягали волів чи й корів, ослів. Багато хто нашвидкуруч виготовляв колісниці або просто зрубували великі гілки дерев, складали на них майно і тягнули самі, сім'єю чи родиною, гнали корів, свиней, овець. Такі валки українців село за селом потяглися до Перекопу в супроводі московських рать-ординців.

Дорогою великороська рать-орда вела себе по-ординськи: забирала овець чи корів для свого харчування, бо обозу не мали, а їсти хотіли. Забирали в депортованих майно, ґвалтували жінок і дівчат. Варвари-орда завжди варвари-орда.

Більше 300 років ісламська татар-орда гнала з Правобережжя і Лівобережжя на колонізований нею півострів українців-бранців та везла туди награбоване добро. Тепер вже християнська великороська орда гнала-депортувала місцевих українців з їхньої рідної землі.

Українці півострова зуміли зберегти себе від дикої гунської орди, яка хижо, по-ординськи, руйнувала всі населені пункти і вирізувала населення. Впродовж століття ховалися від них в горах і на Південнобережжі півострова. Вижили, зберегли себе, знову повністю заселили півострів. Згодом витримали монголо-тюркське іго, вижили, зберегли себе. Витримали трьохсотлітнє іго Татар-Ханату й Османії. Татари хапали юнаків, чоловіків, жінок і дівчат, продавали в рабство, забирали майно, гнобили адміністративно і релігійно – все витримали, вижили, надіялися на ліпше. Та прийшло найгірше, чого й уявити собі не могли, – виселення. Могли чекати такого від ісламської орди, але не від "рідної", християнської. Та пригадали хрестові походи і багато що зрозуміли.

Протягом 1784–1785 років депортували майже всіх українців із сіл. Степи, передгір'я, долини гір, Південнобережжя перетворилися в незаселені степи, заростали бур'яном необроблені ниви, запустіли сади й виноградники. У 1786–1788 рр. депортували решту українців з міст, містечок, портів. Всього понад 600 тисяч українців вигнали з рідної землі. Яких проклять заслужили влада імперії та вся орда великоросів за свої нелюдські дії?

Так зникли з півострова Українець (так раніше українці називали свій півострів. – **Авт.**) *корінні його мешканці українці, які жили тут з палеоліту впродовж 40 тисяч років.*

Після депортації українці правдами й неправдами будуть повертатися на рідний півострів, але російська статистика цього ніколи не фіксуватиме, бо українців записуватимуть росіянами аж до радянських часів, коли рівень цивілізації та історії як науки вже не буде дозволяти нахабно і зухвало обманювати, що української нації немає".

Процитована сторінка історії українського народу за кілька хвилин промайне перед очима і думками глядачів пропонованого мультфільму, але вона, ця сторінка, гідна і необхідна також у форматі повнометражного історично-художнього фільму для показу його усьому світові.

ДО СЛАВНОГО 80-РІЧЧЯ



Дмитро ПАВЛИЧКО

ПАМ'ЯТЬ

Товарищи,
мы станем братья.
А. Блок

Привіт, шановні московити,
Товариші і господа!
Ми вас не любимо, та жити
Потрібно так, щоб ворожда
Нас не спалила; що робити,
Сказати правду вам чи вбити
Невкірну пам'ять? Це біда,
Що ви для нас – не таємничі,
Як для Європи. Ваші кличі,
Майстерні маски на обличчі,
Мінливі, як морська вода, –
Все знаємо! Не раз, не тричі
Ми йшли до вас у будівничі,
А ви – до нас, як та орда.

О, православні лицедії,
Зі свого виду змийте грим,
З безумної старої мрії
Зірвіть позлітку! В безнадії
Без нас будуйте Третій Рим!

Ми з вами не одної віри,
Ми – орачі, а ви – жовніри
З мечем, голодним і страшним.
Ви до монаршої порфіри
Молилися і, як вампіри,
Давали сатані калим,
А він щедротним був без міри,
Ділив, як справжній побратим:
Палати – вам, нам – капоніри,
Собори – вам, а нам – Сибіри, –
В'язниць і штолень темні діри,
Платьбу за людськості
нестрим.

А ми навколішки в неволі
Благали під хрестом святим
Свободи й правди, хліба й солі
І вас, обмерлих на престолі,
Не прокляли за наші болі,
А, вірячи брехливій долі,
Пішли в братерства ореолі
Служити вам на ратнім полі –
Підкорювати Польщу й Крим.

Ми ока не взяли за око,
Ми ще не знали правди-мсти,
За те, покарані жорстоко,
Губили шлях свій до мети,
До непідлеглості, до правди,
Що націям дає назавжди
Життя і подих правоти;
Та пам'ятали, пам'ятали
Століття рабської потали
І те, що ви нам – не брати.

Ми власну душу осквернили
Гіркою службою Москві,
Та в наші покаянні жили
Вселились духи бойові;
Від Конотопа до Полтави
Несли ми нашої держави
Знамена соняшні в крові,
І вами скошені, як трави,
Ми воскресали й збройні лави
Творили знов при корогві.

Ви мови нашої злякались,
Бо в слові ми розбудувались,
Як спрагний вічності народ:
"Заборонити! Зарубати!
На вістря кинути зубате,
Закласти в пам'ять інший код!
На кожній кам'яній сторінці
Здовбати все, що українці
Писали там без перешкод!
Спалить бібліотеки й храми,
До генетичної програми
Внести лиш те, що має скот!"

На братній учті нам отрути
Ви підсипали крадькома;
І встав хахол, створіння люте,
Та безпритомне, як чума;
Лиш їдла голос має чути
Цей мор клітинами всіма;
А мову має він забути,
Бо мова – гріх, печаль спокути,
Здоров'я і світлінь ума,
І честь, і гідність, і страма,
І пісні хміль, і запах рути,
Батурин, і Базар, і Крути,
І дух УПА, і біль засмути,
І хрест із льоду, і німа
Голгофа наша – Колима!

Та наша пам'ять нещадима
Стоїть у Бога за дверима,
Як вічні Космосу світла;
І ті часи виводить з мряви,
Як знов ми вірили в лукаве
Братерство москаля й хахла.
Все царське піднімалось вгору,
А ми в огні Голодомору
Стлівали й гасли, як зола;
А ті, що стали в обороні
Не лиш батрацької долоні,
Але й державного крила
Свого нетлінного народу,
Всі зникли, мов пішли під воду,
Без протоколу, без числа,
Але ж і ті, що йшли в колоні,
Сліпі апостоли червоні,
Як лиш розвіялася мла,
Що їхній зір заволокла,
Були постріляні, мов коні
Вже непридатні до тягла.

Привіт, брати!.. Привіт,
слов'яни!
Братерство наше олов'яне,
Тяжке, незаперечне. Нас
Кохає Азія й Кавказ,
Алтай свої камінні шати
Хотів би так одшліфувати,
Щоб обернутись в наш алмаз;
Слов'янами стають уйгури,
Бо вже набралися культури,
Спізнали імперський екстаз;
Щоб догодить Москві, як нені,
Кричать з могил і йдуть чеченці
До нас творити свій намаз!

Ох, ті слов'янські небилиці
Припали пилом на полиці,
Але візьми і прочитай,
Помрій з братами
про слов'янство –
Про нездоланне росів ханство
Від Дарданеллів по Китай.

З великого й малого юса
Постала сила немала,
Що подавала хліб з обруса
Великоруського стола
Для прожиття кашуба
й прусса,
А з українця й білоруса
Робила москаля й хахла.

Отож ми й у слов'янстві різні:
Ви – благодійники, а ми –
Сини невольничої пісні,
Бентежні мрійники з тюрми.

Одних слов'ян ви боронили,
Бо в них були чужі царі,
А ми в російськім царстві гнили,
Живцем закопані в могили
За те, що про свободу снили
І так співали й говорили,
Як нас навчали матері.
Одним слов'янам солов'ями
Співали ви, а нас – до ями
У Сандармосі штабелями
Складали. Наш смертельний
гріх –
Свого державства пожадання,
Жадання мати свій поріг,
Свій край без вашого кайдання,
І небо для пісень своїх.

Ви нашу пам'ять брали в кліщі,
Підвішували над вогнем,
Щоб ми слова забули віщі
Про те, що встанемо й збагнем,
Хто ми такі, якого роду,
І знову за свободу вмрем,
Та знов повстанем за свободу
З-під ваших тюрем і ярем.

Ви братства хочете між нами,
І ми вам руку подамо,
Але прийдіть під наші брами
І визнайте, що ми братами
Ніколи не були. В ярмо
Ви нас одвічно забивали,
Ви нашу волю закопали
У Петропавлівки підвали,
Та ми воскресли, ми повстали,
Ми з наших скронь повитирали
Рабів імперії клеймо.

Прийдіть,
але не по братерство.
Його нема. Хто до очей
Вам скаже правду грубо
й черство,
Полічить все, мов казначей
У вашім банку, вірте тому,
Але не вірте ні на п'ядь
Веселому та говіркому,
Що прагне вам обцілувать
Не тільки руки, але й ноги,
І славить ваші перемоги,
Що нас од них кістки болять.
Прийдіть і вольній Україні
І нашій пам'яті святій
Вклоніться, як людській
святині,
За кожну смерть, за кожен бій.

І, може, Бог нам допоможе
Зійтись не з помсти і злоби,
А з правди, що єдина може
Вести в майбутнє без ганьби.
2002

КІРОВОГРАД

Кіровоград. Чиє це місто?
Невже манкурти і хахли
Землі козацької намисто
Так затоптали й затовкли,
Що вже не втямити ніколи,
Як називалися околи,
Де наші предки-орачі
Плуги кували і мечі?!
Тут петроградський
пролетарій
Як мертвий окупант стоїть,
Як глід сухий в пшениці ярій;
Зламайте ви його й спаліть,
Брати мої, а ні – прийдіте
Та покладіть до нього квіти,
Та, плачучи за ним навзрид,
Подякуйте за геноцид!
Кіровоград. Якої неньки
Сини і дочки тут живуть?
Невже Веселі Боковеньки
Свойого міста не назвуть
Так іскряно і так зухвало,
Щоб окупанту млосно стало,
Щоб Тобілевичі-брати
Всі три могли сюди прийти?!
Це їхнє місто! Українці
Мовчать. А може їх нема?!
Вони раділи б навздогінці,
Якби той мрець тікав притьма
Додому, в рідну московизну...
Бо ж ми такі – свою вітчизну
Кохаєм потайки й ждемо,
Щоб ворог з неї зняв ярмо!
Кіровоград – це дух в закові
Покручений, немов гаддя,
Це назва палахкої крові
З чобіт кремлівського вождя,
Це жах, коли своєї волі
Раби німотні й темночолі
Соромляться й не повстають,
Коли в обличчя їм плюють.
Сміється Ленін на майдані,
З-за рогу Кіров підступа,
А люди мертво сплять,
мов п'яні,
Колишє їх мара сліпа;
Вони не відають наймення
Свойого міста. Бідна неня
Життя дала їм, а вони
Не хочуть встати із труни!
24.VI.2008,
Лісабон

Надія КОВАЛЕНКО



КУЛЬТУРА

МРІЄ НЕ ЗРАДЬ!

Нещодавно у Києві, в музеї літератури, відкрилась цікава виставка художниці Лариси Іванової "Видатні українки". Також мистиня презентувала альбом своїх творів, який ввібрав портрети, ілюстрації, акварелі, естампи.

Із Дніпропетровщини, своєї рідної землі, Лариса винесла могуть козацької звитяги, нездоланну силу Дніпра. Романтичну закоханість у красу в усіх її проявах поєднала з пісенно-зворушливим ліризмом і духовною міццю українок.

Її витоки – із шістдесятництва. Вона вписала славну сторінку в українське мистецтво, утверджуючи національну ідею, нездоланний дух нації. Від дипломної роботи – портрету Лесі Українки, вона створила серію прекрасних портретів цвіту українського жіноцтва .

Вдивімося у портрети великих українок – Раїса Могиляка, сестра видатного церковного діяча, мужнього борця проти католицизму; Марія Магдалена, мати, духовний наставник гетьмана Івана Мазепи, в образі якої втілена розважлива "мудрість, духовна міць великої патріотки"; Марко Вовчок із сяйливою ніжною красою, проникливим поглядом таємничих очей; Олена Пчілка, "Перший український парламентер, націєтворець, журналіст без журналу, громадський діяч без трибуни, духонародний поводир" з потужною енергією національного духу, високої освіченості і шляхетності; тендітно-мужня Ольга Кобилянська, що ввібрала у своє серце всю тугу і красу рідної землі, жінка з поранкової душею; Леся Українка – геніальна поетеса, яка "йшла гігантськими сходами", із енергією живого духу, урочим поглядом променистих очей, високим чолом мислителя.

Важко відірвати погляд від глибоко психологічного портрета всесвітньовідомої співачки Соломії Крушельницької: шляхетна краса, оповиті тугою очі, жертовне усвідомлення свого покликання, тонкий ліризм поєднуються з крицевою волею. Закохана у дивосвіт квітів, з тонкою, вразливою душею Катерина Білокур.



Одна з видатних українок – Леся Українка

Чарівний, теплий світ дитинства із щемливою ніжністю розкривається у численних творах художниці. Звідти потяг до оформлення дитячих книжок, які вирізняються дивним чаром краси дитячої душі: "чарівні гуцулята, ті маленькі княгині, в своїх ясних строях, що пурхають, немов барвисті метелики в обіймах зелених гір".

Загартовують пейзажі, вічні скелі Карпат, обереги зелених гір, смерекові диво-праліси, заквітчані карпатські луки.

Казка – колиска дитячої душі, художниця створила неповторні образи казкових героїв. Чарівна Лілія, оточена барвистими квітами-ельфами, навіяні Лесі Українці красою України – Поділлям.

Душевним чаром і любов'ю наповнений кожний дитячий образ. У цій любові віддзеркалюється щедра на світ і добро душа художниці.

"Все життя, – пише художниця, – я любила малювати квіти і дитячі личка".

Прекрасна виставка художниці Лариси Іванової – це свято душі, подароване людям.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9